

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVII

MARTIE 1990

Primejdia inimii îm-păr-ți-te...!

Pe cine numim noi om integru? Despre cine spunem că este om dintr-o bucată? Desigur că răspunsurile nu sînt greu de găsit. Imediat gîndul nostru se duce la acei oameni, bărbați sau femei, la care nu se găsește duplicitate, la acei oameni care nu spun într-un fel, dar, în realitate, mai fac și altfel.

Cu alte cuvinte, nu numim om integru pe acela care pozează ca unul în care se poate avea încredere, dar, ulterior, se constată cu costernare că nu este chiar așa cum s-a crezut. Mintuitorul Isus Hristos numea pe unii ca aceștia „fățarnici”. Și așa după cum citim în cuvîntările Sale, El, scumpul nostru Mintuitor, avea de adus acuzații grele la adresa unora ca aceștia. Iar urmașilor Săi le spunea cu toată seriozitatea: „Să nu fiți ca ei”.

Fățarnicia este păcat. Ca orice păcat, sfîrșitul ei este moartea, acea moarte despre care citim în Sfintele Scripturi din care nu mai este nici o nădejde de înviere, de revenire sau îndreptare.

De aceea, cînd, la chemarea dragostei lui Dumnezeu, ne predăm inimile, să avem toată grija, conștiințiozitatea și tot interesul să le predăm fără urmă de rezervă sau îndoială. Psalmistul se ruga cu ardoare și poate chiar cu lacrimi: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gîndurile! Vezi dacă sînt pe o cale rea și

du-mă pe calea veșniciei” (Ps. 139, 23,24). Ecoul acestor cuvinte atît de solemne și pătrunzătoare a fost prins de marele apostol Pavel, care, la rîndul său, avertiza pe credincioși: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sînteți în credință. Pe voi înșivă cereați-vă...” (2 Cor. 13,5).

Intocmai ca melodia unei muzici cerești, se aud și astăzi cuvintele bunului nostru Tată ceresc: „Fiule, dă-Mi inima ta, și să găsească ochii tăi plăcere în căile Mele” (Prov. 23,26). Nicăieri nu vom găsi că El ar fi zis vreodată: „Dă-Mi o parte din inima ta”. El ne-o cere întregă, deplină, predată fără nici o rezervă. El ne-o cere pentru totdeauna, pentru că El vrea să-i aibă cu Sine pentru vecie pe urmașii Săi, pe răscumpărații Săi, pe aceia pentru care Fiul Său Și-a dat viața desăvîrșită și fără preț pe crucea de pe Golgota. De ce? Pentru că jertfa Domnului Hristos a fost adusă pe deplin și în mod desăvîrșit pentru mintuirea noastră.

În timp ce Se afla printre oameni și îi învîța calea prin care puteau să devină din nou copii ai lui Dumnezeu, Isus Hristos le spunea în legătură cu cea mai mare poruncă: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău” (Mat. 21,37). Așadar, cu toată inima! Nu cu inima împărțită, prefăcută, nu cu o inimă

Este timpul pentru redeșteptare

Cea mai mare nevoie a bisericii.

Trăim timpuri provocatoare. Schimbări minunate, care au avut loc în climatul politic al unui mare număr de țări, oferă ocazii pentru înaintarea Evangheliei la o scară fără precedent. Vedem pretutindeni providența lui Dumnezeu deschizând calea pentru încheierea lucrării.

Ca biserică, trebuie să ne trezim văzind ocaziile pe care ni le acordă Dumnezeu. Trebuie să ducem solia mântuirii trecând prin ușile care tocmai se deschid. Numai dacă sîntem călăuziți de Duhul lui Dumnezeu vom fi în stare să vedem că ușile tocmai se deschid, și ele se vor închide în mod sigur din nou, dacă nu răspundem. Dacă noi, ea biserică, nu vom fi întăriți de Spiritul lui Dumnezeu, mărturia noastră către lume va fi slabă și ineficientă. În ori care din aceste cazuri, pierderea pentru biserică, dar și pentru lume, va fi de neestimat.

Trebuie să mărturisesc că, în ciuda progresului și a biruințelor reputate în atît de multe domenii, m-am convins din ce în ce mai mult că ceva lipsește. Noi nu sîntem pe deplin în înălțimea așteptărilor glorioase ale lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi și pentru biserica Sa.

Scriptura conține făgăduințe prețioase privitoare la Duhul Sfînt. Zaharia spune: „Cereți de la Domnul ploaie în timpul ploii tirzii; Domnul face ca norii să strălucescă (din cauza fulgerelor) și va trimite o ploaie îmbelșugată pentru orice fir de iarbă de pe cîmp” (Zah. 10,1, trad. K.J.V.).

Isus, de asemenea, a promis urmașilor Săi: „Pină acum nu ați cerut nimic în Numele Meu; cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16, 24).

Este timpul ca poporul lui Dumnezeu să strîngă rîndurile și să ceară cu seriozitate puterea Spiritului lui Dumnezeu în Ploaia Tirzie. Serva Domnului scria că această experiență va aduce mult așteptata înviore a evlaviei primare din timpurile apostolice¹.

Redeșteptări din trecut.

Conducătorii bisericii au chemat la redeșteptare și mai înainte, dar strigătelor lor nu li s-a dat atenție, în cea mai mare parte. Iată patru motive pentru care apelurile trecute au fost ignorate:

a. În primul rînd, începînd cu biserica locală și pînă la Conferința Generală, conducătorii nu s-au concentrat în mod serios asupra nevoii de înviore și a nevoii de a simți puterea lui Dumnezeu în mijlocul nostru. În trecut, o voce sau două care au chemat la redeșteptare au fost ca niște glasuri în pustie — auzite de cîțiva, dar neprimînd răspuns.

b. În al doilea rînd, redeșteptarea trebuie însoțită de reformă. Deși sînt experiențe separate, redeșteptarea și reforma se completează reciproc și trebuie să se contopească². Chemările la redeșteptare vor fi fără sens dacă biserica în întregime nu este dispusă să recunoască prezența păcatelor în mijlocul ei, să mărturisească păcatele înaintea lui Dumnezeu și să le părăsească.

c. În al treilea rînd, dacă poporul nostru nu înțelege cum să răspundă chemărilor la redeșteptare pe care le aude, nu va avea loc redeșteptarea. În timp ce vedea bunăvoința lui Dumnezeu de a da puterea Spiritului Său, Ellen G. White sfătua: „Dar este lucrarea noastră ca prin mărturisire, umilire, pocăință și rugăciune serioasă, să îndeplinim condițiile potrivit cărora Dumnezeu a făgăduit să ne acorde binecuvîntarea Sa”³.

d. În al patrulea rînd, cînd chemările la redeșteptare din trecut au primit răspunsuri, nu a existat nici un sistem de susținere care să alimenteze și să întărească acele răspunsuri. Marile redeșteptări ale Vechiului Testament s-au bucurat de succes, în parte și pentru că acei conducători ai poporului lui Dumnezeu au folosit sisteme de sprijin, care să susțină experiența redeșteptării. Biserica apostolică, de asemenea, a avut un sistem de sprijin care să mențină experiența Zilei Cincizecimii: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frîngerea pîinii și în rugăciuni” (Fapte 2, 42).

Nevoia bisericii

Dumnezeu binecuvîntează lucrarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șapte. Rezultatele însă sînt minuscule, atunci cînd sînt comparate cu ceea ce El dorește să ne întărească să facem. Noi trebuie să vedem împlinindu-se versetul din Apoc. 18,1: „După aceea, am văzut pogorîndu-se din cer un alt înger care avea o mare putere; și pămîntul s-a luminat de slava lui”.

Cu toate că adăugăm zilnic aproape 1500 de noi membri familiei noastre spirituale, Dumnezeu are lucruri mai mari păstrate pentru noi. Țări în care Evanghelia nu a pătruns dau semne de schimbare. Avem o nădejde vie că dezvoltarea care marchează experiența bisericii în unele zone ale lumii va inspira diviziunile în care se vede o creștere mică.

Ellen White ne amintește că Dumnezeu este mai doritor să dea Duhul Sfînt poporului Său decît sînt părinții de a da daruri bune copiilor lor. Dacă este așa, de ce nu vedem mai mult din puterea Duhului Sfînt în biserică? Ea remarcă: „Dacă toți ar fi doritori, toți ar fi umpluți de Duhul Sfînt. Oriunde nevoia Duhului Sfînt este o problemă la care se gîndește puțin, se vede secetă spirituală, întuneric spiritual, decădere spirituală și moarte...”

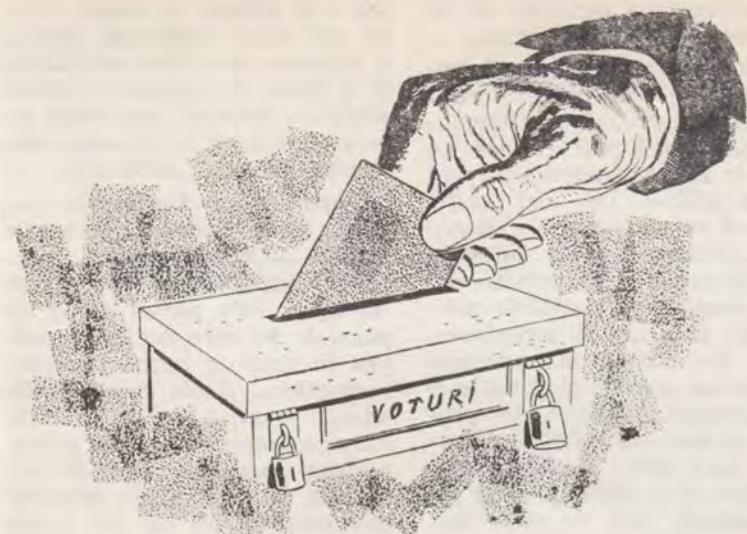
Intrucît acesta este mijlocul prin care trebuie să primim putere, de ce nu simțim foame și sete după darul Duhului Sfînt? De ce nu vorbim despre El, de ce nu ne rugăm pentru El și de ce nu predicăm despre El?⁴

Cu toate că puterea Ploii Tirzii va produce minuni, eu nu întrevăd o revărsare de încîntare emoțională care s-o însoțească. Mai degrabă va fi o stabilire definitivă în adevăr pentru aceia care vor primi acest dar, o convingere care va conduce la pocăință și mărturisire, o stringere a rîndurilor în iubire creștină și desigur, o intrare masivă în biserică a aceluia care vor răspunde avertizării finale a îngerului al treilea, înainte de închiderea harului.

CUPRINS

● Primejdia inimii împărțite	C. I
● Este timpul pentru redeșteptare	C. II
● Biserica nu face politică	1
● Dialog la cruce	3
● Activitate evanghelică în Conf. Bacău	5
● Slujitori sau pastori independenți	6
● De la Sabat... la duminică	8
● Rugă (versuri)	12
● Adevărul, așa cum este el	13
● O strategie globală	16
● Datoria noastră	16
● În valea umbrelor morții	C.III
● Pacea Ta Isuse (versuri)	C.IV

Biserica nu face politică!

O serie de întrebări ne-au fost adresate, frăţietatea noastră dorind să cunoască mai bine dacă să ne prezentăm sau nu la urne. Este bine să ne implicăm în alegerile ce ne stau în faţă, sau este mai bine să rămânem departe de frământările politice? Cu cine vom vota? Biserica noastră se consideră liberă să voteze pentru un partid sau altul? Ce spune inspiraţia divină despre această problemă? Ce trebuie să ştie fiecare dintre noi în legătură cu această nouă problemă ce ne confruntă?

Aceste întrebări au confruntat şi pe fraţii şi surorile noastre de pretutindeni. În perioada de după 1880 americanii erau preocupăţi de problema atitudinii faţă de băuturile alcoolice. Se puneau problema profesiei. La începutul verii anului 1881, în Des Moines, Iowa, la un camp-meeting, sora White a fost chemată să se pronunţe în legătură cu votul. În jurnalul servei Domnului din perioada respectivă, găsim următoarea relatare: „... am constatat că este necesar să vorbesc despre faptul dacă poporul nostru să voteze pentru prohibiţie. Eu le-am spus: 'Da!' şi am vorbit douăzeci de minute“ (Scris. 6/1881).

„Oameni necumpătaţi ce au fost puşi în slujbe... îşi exprimă într-un mod ce fletează, aprobarea pentru faptul că păzitorii Sabatului n-au votat şi aceştia îşi exprimă speranţa că ei vor rămâne mai departe în

această poziţie, asemenea quakerilor, şi anume de a nu se prezenta la vot. Satana şi ingerii săi cei răi sînt foarte ocupaţi în timpul acesta şi el are lucrători pe pămînt. Rugăciunea mea este ca Satana să fie dezamăgit“ (6.III.1859).

Cu mult mai înainte (pe la 1851), sora White nota în jurnalul său:

„Seara am luat parte la adunare. A fost o adunare... inte-

Fiecare individ exercită o influenţă în societate

E. G. White

resantă. Cînd era timpul să încheiem, s-a ridicat problema votului şi ne-am ocupat de ea. Primul a vorbit James, apoi a luat cuvîntul fr. J. N. Andrews, şi ei au considerat că cel mai bun lucru este acela de a-şi pune influenţa în favoarea a ceea ce este drept şi împotriva a ceea ce este rău. Ei au considerat că este bine să votăm pentru ca oameni cumpătaţi să fie puşi în slujbe în oraşul nostru, în loc ca prin tăcerea noastră să existe riscul ca oameni necumpătaţi să fie puşi în slujbe. Fratele... a spus această experienţă citeva zile mai tîrziu şi s-a stabilit că este drept şi bine să votăm“.

Din citatele de mai sus, putem trage concluzia că inspira-

ţia divină — deşi avertizează împotriva înregimentării într-un partid sau altul — pune în evidenţă necesitatea de a ne da totdeauna votul aceluia care promovează dreptatea, vieţuirea sănătoasă şi celor ce au ca principii acordarea libertăţii depline de conştiinţă şi exercitarea liberă a religiei. Adesea, spune dînsa, prin atitudinea noastră indiferentă, favorizăm pătrunderea elementelor netemperate şi chiar potrivnice libertăţii, în posturi de conducere.

„Oamenii necumpătaţi n-ar trebui să fie votaţi de popor pentru a ocupa funcţii de încredere. Influenţa lor corupe şi pe alţii şi acest fapt implică mari responsabilităţi. Adesea... de hotărîrea oamenilor din aceste poziţii de răspundere depinde viaţa şi libertatea, sau lipsa de libertate şi disperarea. Cît de necesar este deci ca toţi aceia care participă la aceste lucrări să fie oameni încercaţi... oameni de cinste şi adevăr, de o integritate neclintită...“ (TE. 253—256).

„În timp ce trebuie să nu fim în nici un fel implicaţi în problemele politice, este totuşi privilegiul nostru acela de a lua poziţie în mod hotărît în toate probleme referitoare la cumpătare... Mulţi deplîng răul care ştiu că există, dar se consideră liberi de orice responsabilitate în această problemă... Fiecare individ exercită o influenţă în societate“ (R.H. 15 oct. 1916). „...Susţinătorii cumpătării dau greş în a-şi face

toată datoria de a nu-și exercita influența prin cuvânt și exemplu — prin cuvânt, condei și vot. Nu trebuie să așteptăm ca Dumnezeu să facă o minune pentru a realiza această reformă, și în acest fel să scăpăm de nevoia de a ne pronunța sau de a acționa noi înșine“ (G.W. 287—288).

Deci serva Domnului atrage atenția asupra faptului că este o datorie și este interesul bisericii să ne exercităm dreptul la vot, pentru a ne spune cuvântul în alegerea elementelor cinstite și cumpătate în conducerea aparatului de stat.

„În timp ce nu trebuie să fim în nici un fel amestecați în probleme politice, este totuși pri-

Serva Domnului face clar faptul că noi nu trebuie să ne implicăm în probleme politice.

vilegiul nostru acela de a lua poziție în mod hotărât în toate problemele referitoare la cumpătate. Cu privire la această problemă, am dat adesea o mărturie clară. Într-un articol publicat în Review and Herald din noiembrie 1888, scriam :

„Există o cauză a paraliziei morale a societății. Legile susțin un rău care îi subsapă propriile temelii. Multi deplâng răul pe care îl știu că există, dar se consideră liberi de orice responsabilitate în această problemă. Fiecare individ exercită o influență în societate... În țara noastră... fiecare alegător are un cuvânt hotărâtor cu privire la legile care controlează națiunea. N-ar trebui oare ca această influență și acest vot să fie date pentru cumpătate și virtute?“ (G. W. 387—388).

Din citatele de mai sus tragem concluzia că serva Domnului subliniază faptul că în sine, a vota este un privilegiu pe care îl avem de a ne pronunța în dreptul acelor care promovează binele general și libertatea religioasă. Tăcând sau nefolosind votul nostru, deschidem calea pentru alegerea unor persoane care pot acționa con-

trar intereselor generale de libertate și demnitate umană.

Într-o mărturie adresată profesorilor și administratorilor școlilor noastre, serva Domnului face clar faptul că noi nu trebuie să ne implicăm în probleme politice. De aici poziția noastră de neamestec în disputele politice. Ce s-ar întâmpla dacă în comunitățile noastre am fi divizați după partidele politice în care am fi înregistrați? Am transforma amvonul în tribună politică și unitatea și comuniunea frățească în grupări de interese politice, dispute și chiar lupte. De aceea considerăm că în biserică nu se face politică. Iată ce scrie serva Domnului :

„Acea care predau Biblia în comunitățile și în școlile noastre nu sînt liberi să se unească pentru a-și face cunoscut prejudecățile față de oamenii politici, față de măsurile luate de aceștia, căci procedînd astfel, răscolesc mințile altora, făcînd ca fiecare să-și susțină teoria sa favorită. Printre cei care mărturisesc a crede adevărul prezent, sînt unii care vor fi stîrniți să-și exprime sentimentele și preferințele politice, astfel încît în biserică se va produce dezbinare“.

„Dumnezeu dorește ca poporul Său să îngroape problemele politice. Cu privire la aceste subiecte, tăcerea este elocventă. Dumnezeu cheamă pe urmașii Săi să se unească în jurul principiilor curate ale Evangheliei care sînt în mod clar deosebite“.

Aceia care stau ca educatori, ca slujitori, ca lucrători împreună cu Dumnezeu în orice au de dus o luptă în lumea politică

E. G. White

rite în Cuvîntul Său. Noi nu putem — în mod sigur — vota pentru partidele politice, pentru că nu știm pe cine votăm. Noi nu putem — în mod sigur — lua parte în vreo schemă politică. Noi nu putem lucra pen-

tru a fi plăcuți oamenilor care își vor folosi influența pentru a reprima libertatea religioasă și a pune în acțiune măsuri pentru a conduce sau obliga pe concetățenii lor să păzească duminica în locul Sabatului.

Poporul lui Dumnezeu nu poate vota pentru a pune în funcții astfel de oameni, pentru că atunci cînd face acest lucru, el este părtaș cu ei la păcatele pe care aceștia le comit în timp ce ocupă funcțiile respective... Aceia care sînt în adevăr creștini, vor fi mlădițe ale adevăratei vițe și vor aduce aceleași roade ca vița. Ei vor acționa în armonie, în comunione creștină. Ei nu vor purta însemne politice, ci însemnele Domnului Hristos.

Ce vom face deci? „Nu vă înjugați la un jug cu cei necredincioși...“.

Ca popor, noi trebuie să stăm sub stindardul Domnului Hristos. Noi trebuie să ne consacram lui Dumnezeu ca un popor deosebit, separat și distinct...

Fac un apel la frații mei, care sînt chemați să facă educație, să-și schimbe cursul umblării lor. Este o greșală aceea de a lega interesele tale de acelea ale vreunui partid politic, de a vota împreună cu ei sau pentru ei. Aceia care stau ca educatori, ca slujitori, ca lucrători împreună cu Dumnezeu în orice cîmp de activitate, nu au de dus o luptă în lumea politică.

Poporul Său trebuie să poșede elementele reconcilierii. Este oare lucrarea lor aceea de a-și face dușmani în lumea politică? Nu! Nicidecum!... Dumnezeu nu ne cheamă să ne lărgim influența amestecîndu-ne în problemele politice, ci stînd ca părți individuale ale marelui Său tot, avînd pe Hristos conducător. Domnul Hristos este Mintuitorul nostru și, ca supuși ai Săi, noi trebuie să facem lucrarea la care ne-a chemat“ iunie 16, 1859).

BIBLIOGRAFIE :

G.W. (387—388; 391; 392 : TE. 253—254; 227, 225; 47; 256; 2 SM. 337, 336; FE. 475, 478; Ch.S. 28; 3 T 565; WM 165.

Doamne, vezi bine
Sint (intuit aici) linga Tine
Neputincios de-a mai scapa
Privesc cum pe camasa Ta
Soldatii trag la sorti
Si unul dintre ei
Cit de curind
Ne va zdrobi picioarele la toti.

DIALOG

Invatatorul ...
De cind ma stiu si pina azi
Am fost tilhar
Nu merit altceva
Dar vreau sa stiu
Acum cit inca mai sint viu
Mai e si pentru mine har ?

LA CRUCE

Isus imi spune-ncet si rar
„Esti liber ...
Esti indreptatit prin har“.

Este timpul pentru redeşteptare

Urmare din coperta a II-a

Să aveți Duhul Sfint

Noi ridicăm una din piedicile cele mai mari în fața ploii tîrzie cînd credem că Dumnezeu a rezervat revărsarea ei pentru vreun timp în viitor. Această așteptare este urmată de lipsă de interes pentru primirea puterii acum. Noi nu simțim urgența de a ne pregăti inimile în vederea umplerii cu Spiritul Sfint. Dar, fraților, noi putem și trebuie să avem această binecuvîntare ACUM. „Pogorîrea Duhului Sfint asupra bisericii este așteptată în viitor, dar privilegiul bisericii este să-L aibă acum. Căutați-L, rugați-vă pentru El, credeți în venirea Lui. Noi trebuie să-L avem, iar cerul așteaptă să-L reverse“⁵.

Dacă Puterea care ne va face capabili să încheiem mandatul nostru de a propovădui lumii Evanghelia, Puterea care va pregăti mireasa să întîmpine Mirele, Puterea care va grăbi venirea Domnului nostru — dacă acea Putere ne este accesibilă acum, ce ne oprește de a căuta să o obținem? S-ar putea ca noi să iubim păcatul în formele lui multiple și, de aceea, nu avem nici un interes pentru primirea acestei Puteri.

Sintem chemați și îndemnați să acționăm prin credința că putem să avem Duhul Sfint acum, să căutăm în mod activ acest dar și să ne rugăm pentru el. Chem biserica mondială la această experiență!

Chemare la redeşteptare

Noi trebuie să părăsim păcatul care este în mijlocul nostru, răzvrătirea împotriva voiei clar descoperite a lui Dumnezeu. Lumea cu toată lăcomia, pofta, mîndria și ura ei — are prea mult loc în noi. Noi nu trebuie, nu putem să ne permitem felul de viață al lumii. Noi sintem rămășița lui Dumnezeu, poporul legămîntului; noi trebuie să reflectăm în viața noastră frumusețea caracterului lui Hristos și principiile Legii Sale sfinte.

CONDUCĂTORI, faceți din subiectul pregătirii pentru ploaia tîrzie o prioritate în cîmpurile voastre de lucru. Luați seama la sfatul care ne-a fost dat: „Cea mai mare și mai urgentă dintre toate nevoile noastre este o redeşteptare a adevăratei evlavii între noi. Căutarea ei trebuie să fie prima noastră lucrare“⁶. Studiați căile prin care să încurajați pe pastori și bisericele lor să ceară Spiritul Sfint.

Ceilalți conducători din cadrul Conferinței Generale, împreună cu mine, dorim să primim această re-

vărsare a Duhului Sfint. Ne dăm seama că nu ne putem aștepta ca voi să faceți o prioritate din căutarea primirii Duhului Sfint dacă noi nu o vom face. Așa că am hotărît să devotăm timpul de la începutul adunărilor săptămînale ale conducătorilor noștri pentru „mărturisire, umilire, pocăință și rugăciune serioasă în vederea îndeplinirii condițiilor potrivit cărora Dumnezeu a făgăduit să ne acorde binecuvîntarea Sa“.

PASTORI, promovați grupe de rugăciune în bisericile voastre. Îndemnați-i pe membrii voștri să se întîlnească pentru rugăciune în mod regulat, indiferent de timp și de loc — fie în cadrul Școlii de Sabat, la adunările de rugăciune, în grupe de rugăciune în familii fie în alt timp sau loc. Ca biserică și ca persoane, noi nu ne rugăm îndeajuns pentru puterea pe care Dumnezeu a promis-o. Potrivit celor scrise de Ellen White, „noi nu sintem îndeajuns de dispuși să-L deranjăm pe Domnul și să-I cerem darurile Spiritului Sfint. Domnul dorește să fie deranjat cu această problemă. El vrea să trimitem cere-rile noastre la tronul Său“⁷.

FRĂȚI MEMBRI din lumea întreagă, rugați-vă pentru Ploaia Tîrzie, cereți puterea ei în viațile voastre, acționați prin credință și îndemnați-i pe frații voștri să se roage pentru învierea puterii spirituale în biserica voastră. Decît să criticați, mai degrabă uniți-vă, susțineți-vă unul pe altul. Găsește un frate cu care să te rogi în mod regulat.

În calitate de conducător ales al poporului legămîntului lui Dumnezeu, vreau ca toți să știe că imi consacră viața pentru a cere revărsarea Ploii Tîrzie asupra mea și asupra bisericii mondiale. Prin harul lui Dumnezeu voi îndeplini condițiile sub care Dumnezeu a făgăduit că va da Duhul Sfint. (Voi vorbi mai mult despre aceste condiții în cursul lunilor următoare). Mă angajez să fiu un conducător spiritual în poporul lui Dumnezeu, dînd hrană, călăuză, rugîndu-mă pentru o redeşteptare spirituală care să electrizeze biserica și s-o pregătească pentru venirea lui Isus.

Vă invit să vă uniți toți cu mine în pregătirea pentru această experiență.

NEAL WILSON
Președintele Conferinței Generale

Bibliografie :

- 1 Marea luptă, pag. 464.
- 2 Solii alese, vol. I, pag. 123.
- 3 Idem, pag. 121.
- 4 Faptele apostolilor, pag. 50.
- 5 Evanghelizare, pag. 791.
- 6 Solii alese, vol. I, pag. 121.
- 7 Solii primite la Loma Linda, pag. 408.

Primejdia inimii împărți-te...!

Urmare din coperta I

în care s-ar putea găsi urme de rezerve sau indoială. Prin această dăruire deplină a inimii noastre, Îi facem cea mai mare bucurie pe care I-o poate face un om, o ființă omenească. Te rog din toată inima să nu rămii surprins dacă am să-ți spun că nici îngerii puternici, strălucitori și credincioși nu pot să-I facă o bucurie mai mare ca aceea când tu, scump cititor, sau eu sau oricare om de pe fața pământului se hotărăște să-I dea inima întreagă, fără rezerve și în mod definitiv. Numai în felul acesta Mintuitorul ne poate făgădui curățirea deplină a tuturor păcatelor prin singele vărsat pe dealul Golgotei, ne poate pregăti un loc în împărăția Sa veșnică, ne poate da asigurarea unei vieți fericite pe noul pământ, ne va putea lua cu El la a doua Sa venire pe care o așteptăm cu mult dor.

Toate acestea I-au determinat pe psalmistul de altădată să-L roage stăruitor pe Dumnezeu: „Inima să-mi fie neîmpărțită în orânduile Tale, ca să nu fiu dat de rușine“ (Ps. 119, 80). El știa foarte bine că „nimeni nu poate sluji al doi stăpîni“, așa după cum a spus și Mintuitorul: „Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona“ (Matei 6,24). De aici putem reține că rezultatul unui astfel de comportament este rușinea. În afară de rușinea

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpîni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt.

... Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona“. Matei 6,24.

pe care o simte acela care își dă seama că au fost descoperite nesinceritatea și duplicitatea lui în fața oamenilor, mai este o „rușine“ care nu poate fi comparată cu aceea simțită de cel vinovat. În cuvinte scurte dar solemne și cutremurătoare, Mintuitorul nostru avertiza pe ascultători: „Căci de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, Se va rușina și Fiul omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri“ (Luca 9,26). Aici este prezentat cel care s-a rușinat să arate că și-a predat inima lui Dumnezeu, că nu-și mai aparține sieși, ci aparține Aceluia care Și-a dat întreaga viață ca să-l scape de pieirea veșnică. Și deși este un copil al lui Dumnezeu, se comportă în așa fel încît oamenii nu-și dau seama de acest lucru, deoarece nu dovedește în mod clar și lămurit și cu sinceritate că inima lui, plină de dorințe curate și neprefăcute atît pentru el cît și pentru semenii lui, aparține lui Dumnezeu. Rezultatul este de nedescris. Mintuitorul spune: „Mă voi rușina și Eu

de el“ în ziua aceea glorioasă și strălucitoare. Atunci, însoțit de oștirile puternice ale serafimilor și heruvimilor, Se va întoarce ca să-i ia cu Sine pe aceia care s-au predat Lui fără rezerve, care I-au oferit inimile fără nici o rețineră sau compromis și care s-au pregătit pentru ziua aceea măreață. „Și acum, copilașilor, rămîneți îl El, pentru ca atunci cînd Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămînem de rușine și despărțiți de El“ (1 Ioan 2,28).

Cu cine sau cu ce își poate împărți omul inima? Cu tot ce nu este conform cu și nu este îngăduit de Cuvîntul lui Dumnezeu, aceasta avînd ca rezultat lipsa binecuvîntării Sale. Trebuie să fim atenți ca exemplul nostru să fie unul bun pentru cei din jur și pentru toți cei cu care ne întîlnim, poate cu unii o singură dată în viață. Este posibil așa ceva? Mulțumim lui Dumnezeu că este cu putință, dacă inima noastră este predată fără rezervă, este dată cu totul lui Dumnezeu, dacă noi sîntem consacrați ca o jertfă vie, sfîntă și plăcută pe altarul slujirii din sinceritate și cu iubire lui Dumnezeu.

Să enumerăm cîțiva din mulțimea celor cu inima neîmpărțită: Abel, cu tinerețea lui curată și nevinovată, Iov, cu viața lui prosperă dar și întunecată de nenorocirile aduse asupra lui de vrăjmașul tuturor oamenilor, Iosif, la curtea faraonilor. Am putea adăuga pe Daniel și prietenii lui în țara robiei, pe Pavel și ceilalți ucenici și credincioși ai tuturor veacurilor care au rămas pînă la sfîrșit de partea lui Dumnezeu. Dar exemplul nostru desăvîrșit este Mintuitorul Isus Hristos. El Și-a predat întreaga inimă și viață întru proslăvirea Tatălui Său ceresc. El nu a făcut niciodată compromis. El nu Și-a împărțit niciodată inima. În felul acesta a devenit Mintuitorul tîn și al meu.

Vrei să-I predai întreaga ființă? El încă așteaptă. Domnul să ne ajute să facem acest lucru pînă nu este prea tîrziu.

H. Arteniian
pastor pensionar

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub conducerea unui comitet de redacție format din:

Dumitru Popa, redactor-șef;

Adrian Bocăneanu și Coconcea Octavian, secretari de redacție; Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Apostol Chelbegeanu și Iosif Gyéresi, membri.

Redacția și administrația:

București, str. Plantelor nr. 12 — sect. 2
Tel. 20.42.07

ACTIVITATE EVANGHELISTICĂ

„Evanghelia

aceasta

a

Împărăției

va

și

propovăduită

în

toată

lumea”...

Pastor
Buciuman Ioan

Valori uitate, valori restituite“ este o manifestare evanghelică a corului comunității Bacău în orașele județului Bacău. Manifestarea s-a născut din resimțirea nevoii de mărturie din partea credincioșilor noștri. Deși, în Bacău și în împrejurimi, credința adventistă este, în general, cunoscută, mulți oameni nu sînt familiarizați cu specificul mesajului nostru. Mărturia muzicală, poetică și evanghelică a comunității Bacău se vrea a fi un mod de îndeplinire a datoriei față de Dumnezeu și față de oameni. Ea este un răspuns la porunca dată bisericii de Mîntuitorul: „Mergeți și spuneți”.

Seria de concerte „Valori uitate, valori restituite” se compune în principal din imnuri creștine, majoritatea dintre ele constînd din prelucrări după marii compozitori: Beethoven, Haendel, Palestrina, Bach și alții. Sub aspect muzical, corurile interpretate reprezintă valori culturale general acceptate. Sub aspect religios, ele reprezintă demonstrații concludente ale valorilor spirituale și morale ale credinței creștine. Manifestarea este o mărturie a creștinismului autentic. Piesele instrumentale se înscriu, de asemenea, în cadrul amintit mai sus. Poeziile sînt astfel alese pentru a vorbi răspicat atît despre marea nevoie a lumii contemporane după Hristos, cît și despre iminenta împlinire a așteptării noastre comune. Prezentările sînt concepute astfel încît fiecare piesă sau poezie să fie o exemplificare a unui adevăr uitat. Prin aceasta, întreaga manifestare se înscrie sub titlul de mărturie publică.

Acțiunea s-a desfășurat într-o atmosferă de căutare și interes general. Acestea sînt simptome ale unei nevoi spirituale profunde, care nu a mai fost satisfăcută de multă vreme. Faptul că, pînă în prezent, nu s-a semnalat nici o reacție negativă poate fi interpretat și el ca măsură a nevoii acute de valori spirituale de care lumea continuă să sufere. Presa locală din Bacău a luat notă prin redactorul rubricii de religie a ziarului „Deșteptarea”, care a consemnat într-un articol noutatea și valoarea manifestării:

„A patra din Cele Zece Porunci glăsuiește: 'Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești pe ea'. Adventiștii de Ziua a Șaptea se pare că și-au adus aminte primii de acest precept și... ne-au invitat în sala 'Ateneu', unde prin corul 'Prietenii adevărului' ne-au imbiat la desfătare sufletească.

Ghid și mentor, totodată, pastorul Ioan Buciuman a vorbit despre

valori uitate, valori restituite. Domnia sa ne-a avertizat dintru început că manifestarea nu este atît un spectacol, cît o bucurie, o trăire adîncă pe care ființa omească o are în prezența Divinității.

Cele două părți ale conceptului religios, dirijat de Doina Cascaval, au înmănușat așadar mai multe valori ale muzicii bisericești, începînd cu 'Tatăl nostru', pentru prima dată auzită într-o sală de spectacol bătătoare în ultimele patru decenii, și sfîrșind cu 'Aleluia', corul 42 din Oratoriul 'Mesia' de Haendel. Aleluia, zi frumoasă!”

Demarajul repetițiilor s-a făcut cu o oarecare dificultate, datorită unor reacții singulare, dar contagioase. Acest impediment a cerut un plus de bunăvoință, dar și devotament. După debutul de la Bacău, situația s-a ameliorat, fiecare nouă reprezentație desfășurîndu-se în condiții de coeziune și armonie lăuntrică în rîndurile corului, din ce în ce mai bune. Fiecare manifestare a fost însoțită de participarea mai largă a forțelor active ale comunității. S-au distribuit Biblii, cărți, pliante și periodice, s-au purtat discuții amicale în pauze. Această mobilizare a comunității a dus la îmbunătățirea vizibilă a climatului intern al bisericii. Ocaziile avute pînă în prezent au antrenat și membrii altor comunități, fapt ce a sporit apropierea dintre ei pe terenul extern al evanghelisticii.

Experimentul „Valori uitate, valori restituite” se înscrie într-o serie mai mare de acțiuni preevanghelice. Rostul a fost acela de a familiariza pe oameni cu specificul credinței și solici noastre și de a crea o clarificare și dezvoltare a interesului pentru Evanghelia veșnică. În fiecare din locurile unde s-a adus mărturia, a fost creată o bună impresie, atît în rîndul populației cît și în al organelor de conducere. La Moinești, un responsabil al Casei de cultură spunea: „Noi nu am știut că există asemenea lucruri. Constătam acum că acestea ne sînt foarte necesare. Vă invităm să reveniți cît mai curînd cu programe asemănătoare”.

Consider că pe această cale s-a pregătit în mod temeinic terenul pentru realizarea unei evanghelizări publice de foarte bună calitate.

În cadrul Conferinței Bacău, asemenea manifestări evanghelice au avut loc și în Piața Neamț, la Suceava, Botoșani, Darabani, Rădăuți, Botuș și în alte multe localități. Și ele continuă.

Să rugăm pe bunul Dumnezeu ca sămînța aruncată în țarină să aducă multă roadă spre slava lui Dumnezeu și mîntuirea multora.

Slujitori sau pastori

independenți:

să-i sprijinim?

In revista Review and Herald din luna decembrie 1989, a apărut o serie de articole despre „slujitorii sau pastorii independenți”. Având în vedere că unii ca aceștia încep să treacă „oceanul” și ajung și pe la noi, am considerat că este de folos frățietății să prezentăm în paginile revistei noastre acest material. Autorul nu este pastor, ci un membru laic al bisericii.

Redacția

© ște cereri de fonduri primești pe an de la slujitori sau pastori independenți față de organizația bisericii? După ce criterii hotărăști pe cine anume să ajuți?

Începând din 1980, pastorii independenți s-au înmulțit, în mod deosebit în America de Nord, dar și în alte părți ale lumii. Unii din acești pastori publică reviste sau buletine de știri. Mulți dintre ei solicită sprijin financiar.

Scopul urmărit de noi cu această serie de articole este dublu: 1) să prezentăm precedentele biblice pentru o lucrare ce se susține singură sau pentru pastori sau slujitori independenți; și 2) de a sugera unele întrebări pe care să ni le punem atunci când primim un apel pentru fonduri de la un grup de pastori sau slujitori independenți.

Pastorii sau slujitorii lui Dumnezeu care se susțin singuri sînt deci — din acest punct de vedere — independenți, nu solicită fonduri. Mulți dintre aceștia sînt sub tutela organizației ASI (Adventist Laymen's Services and Industries), organizație care a debutat în 1947 ca o instituție care se susține singură. La data aceea, ASI era alcătuită dintr-un mic număr de slujitori care se ocupa de îngrijirea sănătății și de educație. Astăzi, ea este compusă din mai mult de 600 de organizații numai în America de Nord (restaurante, fabrici de alimente, fermieri, avocați, tipografii, școli, orfelinate).

ASI funcționează sub prevederile unor regulamente cu membri permanenți sau asociați și este deschisă fiecărui membru credincios care nu este un angajat al bisericii.

Motivul principal al asocierii a fost acela de a învăța cum să dai mărturie într-un mod cit mai eficient, să-L faci cunoscut pe Hristos la... piață sau în adunări sau convenții dominante care se ținesc la scară regională sau națională. Dacă mergi vreodată la o convenție ASI, vei pleca de acolo cu o nouă viziune a ceea ce se poate face de către membrii laici devotați.

Organizații asemenea ASI întăresc în mare măsură ieșirea în afară a bisericii pentru lucrarea de evanghelizare. Ele sînt asemenea lui Acuila și Priscila, făcătorii de corturi din Corint, care au fost prieteni ai lui Pavel, care au lucrat împreună cu el la facerea de corturi și care mai tirziu au călătorit împreună cu Pavel la Efes. Ei au avut ocazia să țină lecturi biblice lui

Apolo, care, la rindu-i, a devenit un puternic mărturisitor al lui Isus Hristos (Fapte 18,1—3.18—27). Ei au cuprins lucrarea lor de mărturisire a lui Hristos chiar în activitatea lor de afaceri și chiar au mai găsit timp pentru a mai călători și lucra pentru Domnul.

Porunca Domnului Hristos: „mergeți și faceți ucenici” (Mat. 28, 19, 20) se adresează tuturor credincioșilor. Se adresează tuturor singurii nu vor atinge mai mult decât o mică parte a celor care nu aparțin vreunei biserici din lume — un grup care numai în Statele Unite numără peste o sută de milioane de oameni. E. G. White formulează astfel acest lucru: „Lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ nu poate fi încheiată până când bărbații și femeile care compun totalitatea membrilor bisericii nu se vor dedica lucrării și până când nu vor uni eforturile lor cu eforturile pastorilor și conducătorilor bisericii” (G. W. 352).

Unii dintre profeți s-au susținut singurii în timpul slujirii lor. Plata pentru slujba pe care o îndeplinea Daniel, de exemplu, trebuie că a venit din partea guvernului pentru care lucra, în primul rând din partea Babilonului și apoi de la Medopersia.

În diferitele timpuri din perioada slujirii lui Pavel, el a lucrat cu propriile sale mâini pentru a câștiga hrana cea de toate zilele (1 Cor. 4,12). La Corint, el a lucrat la fabricarea de corturi (Fapte 18,1—3).

În cartea „Faptele apostolilor” a sorei E. G. White, există un capitol întreg despre Pavel ca lucrător care se susține singur (pag. 346—358).

Odată, ucenicii au întâlnit un om care scotea demonii în numele lui Hristos. „Am încercat să-l oprim”, au spus ei lui Isus, „pentru că nu este unul de-al nostru”. La aceasta Isus a răspuns: „Nu-l opriți, căci oricine nu este împotriva voastră este cu voi” (Luca 9,49.50).

În timpul ultimilor ani ai vieții, Ellen White a încurajat pe Ed. Sutherland și Percy Magan să înceapă cursurile la colegiul Modison — o școală care se întreținea singură, care a făcut să se dezvolte multe asemenea școli, în mod deosebit în sudul Americii. Acești pastori au făcut mult pentru a grăbi creșterea, dezvoltarea adventismului în acea regiune. Modison a dat de asemenea mulți conducători denominaționali de seamă.

De mai bine de douăzeci de ani, am avut ocazia să fac cunoștință cu mai mult de o duzină de slujitori independenți. Aproape cincisprezece săptămâni de rugăciune pe care le-am condus au cuprins și slujitori care se întrețineau singuri. Am slujit de asemenea timp de câțiva ani în comitetul unui colegiu independent. Am admirat sacrificiul de sine și devotamentul pe care le-am găsit în aceste școli.

DIFICULTĂȚI ȘI PRIMEJDI.

Unii adventiști au format pastori sau slujitori independenți care nu aparțin asociației ASI. Un număr mereu crescând din aceștia caută să

primească fonduri de la membrii bisericii.

Acești slujitori independenți atrag uneori unele persoane care au o atitudine critică față de conducătorii bisericii. O altă primejdie este mereu prezenta tendință omenească de a deveni... prea independent. Prin 1893, un anume frate, să-i zicem X, privind în mod evident la slăbiciunile membrilor bisericii și ale conducătorilor ei, s-a convins că Dumnezeu i-a dat o solie și o lucrare de făcut, și anume aceea de a scoate pe credincioși din biserică și a-i înregimenta în propria sa grupare.

Serva Domnului a scris foarte mult despre această grupare (vezi „Biserica rămășiței nu este Babilon” — T.M.). Ea menționează faptul că el și adeptii săi „au publicat broșuri care au fost răspindite pretutindeni” (T.M. 23).

„Fără consimțământul meu”, spunea dinsa, „au făcut selecțiuni din Mărturii și le-au introdus într-o broșură pe care au publicat-o, ca să pară că scrierile mele susțin și aprobă poziția pe care ei se situează” (Idem 32). Și sora White adaugă: „În trecut, mulți alții au făcut același lucru și au făcut să pară că Mărturiile susțin pozițiile care erau de fapt nerezonabile și false” (Idem 33).

Folosiri asemănătoare necinstite ale scrierilor servei Domnului au fost mereu și mereu întrebuițate și fără îndoială că ele vor continua.

HOTĂRII PRIVIND CEREREA DE FONDURI

Cum și ce vei hotări să faci atunci când se solicită fonduri de către un slujitor sau pastor independent? Vei spune da sau nu?

Să ne întoarcem la omul pe care ucenicii căutau să-l oprească. Când Domnul Hristos a spus: „Nu-l opriți”, El a mai adăugat: „Cine nu este împotriva voastră, este pentru voi”. Acest „pentru voi” sugerează faptul că cel în cauză susține corpul lui Hristos prin credințioșia și loialitatea lui față de conducătorii bisericii. Fratele X a trecut oare proba aceasta? Cei care s-au răscolat împotriva lui Moise — Core, Datan și Abiram — au trecut oare acest examen?

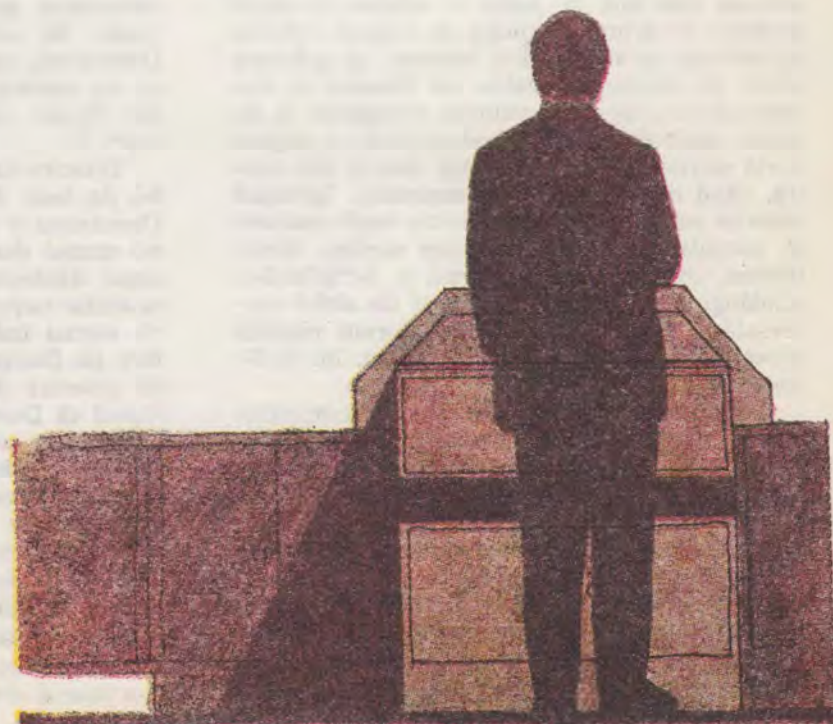
Domnul Isus Hristos a prezentat punctul de apogeu al avertizărilor Sale din Matei 7,15—20 despre falșii oameni religioși spunând: „După roadele lor îi veți cunoaște” (vers. 20).

Noi evaluăm pe slujitorii lui Dumnezeu după roadele lor. În același fel considerăm și pe cei care lucrează în administrație, învățăminte etc. Nu vom face oare la fel și cu aceia care solicită fonduri? Iată câteva probleme după care să fie încercați unii ca aceștia:

— CÎȘTIGĂ O ASTFEL DE LUCRARE SUFLETE PENTRU HRISTOS? ÎN DECURSUL ANILOR, UNII CA ACEȘTIA AU DAT ADVENTIȘTI DE ZIUA A ȘAPTEA CREDINCIOȘI ȘI LOIALI?

Cum cu zece ani în urmă, un frate care lucra în administrație — în cadrul bisericii — a sugerat acest test: „Dacă un pastor sau slujitor independent lucrează în mod activ ca să aducă membrii în cadrul organizației Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea acel slujitor este îndreptățit să fie ajutat. Observați în mod deosebit dacă el caută să atragă pe oameni la sine și să-i aducă sub influența lui

(continuare în pag. a 11-a)

Anti-iudaismul la părinții bisericii și originea duminicii

IUSTIN MARTIRUL. Filosof și martir creștin, de obârșie și cultură greacă,²⁹ Iustin Martirul ne oferă prima tratare în extenso a Sabatului și prima descriere amănunțită a adorării duminicii. Importanța mărturiei sale izvorăște mai presus de toate din faptul că autorul, un recunoscut filosof, în tratarea problemei Sabatului observă, ca și F. Regan, că „se lupta pentru o adorare perceptivă și echilibrată”.³⁰ Mai mult chiar, deoarece el a trăit, a învățat și a scris „Apologia” și „Dialogul cu Trifo” în Roma sub domnia lui Antonius Pius (138-161 A.D.), ne îngăduie să arun-

tează, de exemplu, că oamenii sfinți dinaintea lui Moise,³⁵ n-au păzit nici Sabatul și nici circumciziunea, el concluzionează: „De aceea, trebuie să concluzionăm că Dumnezeu, care este neschimbat, a poruncit ca acestea și alte lucruri asemănătoare să fie făcute numai datorită oamenilor păcătoși”.³⁶ Sabatul deci, după Iustin, este o orînduire temporară ce pornește de la Moise, orînduire impusă iudeilor datorită necredincioșiei lor pentru un timp, mai precis pînă la venirea Domnului Hristos.³⁶

Pentru Iustin, acceptarea acestei teze este indispensabilă pentru a apăra neschimbabilitatea și unitatea lui Dumnezeu. El explică:

„Dacă nu acceptăm această concluzie, atunci vom ajunge la idei absurde, fără sens, fie că Dumnezeu nostru nu este același Dumnezeu

De la Sabat...

la Duminică!

căm o privire asupra modului în care problema Sabatului și a duminicii a fost simțită în orașul capitală.³¹ Evaluarea ambelor probleme este în adevăr valoroasă pentru cercetarea noastră.

Atitudinea lui Iustin față de Sabatul iudaic apare condiționată atît de conceptul său cu privire la legea mozaică, cit și de simțămîntele sale față de iudei — ultima nuanțînd probabil pe primă. Barnaba, de origine iudaică, cu metoda sa alegorică a încercat să golească astfel de instituții iudaice, ca Sabatul și circumciziunea, de toate valorile temporale și istorice, atribuindu-le, în mod exclusiv, o importanță spirituală și escatologică. Iustin, din contră, fiind de origine dintre neamuri, ignorînd valorile morale și corporale ale legii mozaice și, considerînd Legea, așa cum declara James Parkes, „o parte neimportantă a Scripturilor, o adăugire temporară unei cărți de altfel universală și veșnică, adăugire datorată răutății deosebite a iudeilor”.³² De exemplu, lui Trifo, Iustin îi explică:

„Noi, de asemenea, am păzi circumciziunea în trupul nostru, zilele voastre de Sabat, și cu un cuvînt, toate sărbătorile voastre, dacă n-am fi conștienți de motivul pentru care ele v-au fost impuse, și anume pentru „păcatele voastre și pentru împietrirea inimii voastre”.³³

În timp ce Pavel recunoaște valoarea educativă a legii ceremoniale, Iustin o consideră „într-un mod negativ ca o pedeapsă pentru păcatele poporului Israel”.³⁴ El confirmă această teză în repetate rînduri. După ce argumen-

care exista în zilele lui Enoh și ale tuturor celorlalți, care n-au fost circumciși în trup, și n-au păzit Sabatul și alte ritualuri deoarece Moise n-a făcut decît să le impună mai tîrziu, sau că Dumnezeu nu dorește ca fiecare generație consecutivă a omenirii să aducă totdeauna la îndeplinire aceleași acte de neprihănire. Amîndouă presupunerile sînt ridicole și absurde. De aceea trebuie să concluzionăm că Dumnezeu, care este de neschimbat, a poruncit ca acestea și alte lucruri asemănătoare să fie făcute numai datorită oamenilor păcătoși”.³⁷

Biserica creștină n-a acceptat niciodată astfel de teze false. A spune de exemplu că Dumnezeu a poruncit circumciziunea și Sabatul numai datorită stricăciunii iudeilor „ca un semn distinctiv, pentru a-i evidenția față de celelalte națiuni și față de noi creștinii”, astfel că numai iudeii „pot trece prin necazuri”,³⁸ face pe Dumnezeu vinovat, ca să spunem așa, de practici discriminatorii. Aceasta implică faptul că Dumnezeu a dat unele orînduiri numai cu un scop negativ, și anume acela de a selecta, a evidenția pe iudei pentru a fi pedepsiți. Din nefericire, cu acest gînd în minte pledează Iustin pentru negarea Sabatului. Iată care sînt argumentele sale de bază:

1. Deoarece „mai înainte de Moise nu era nevoie de Sabate și sărbători, ele nu sînt necesare nici acum, cînd în armonie cu voința lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos, Fiul Său, S-a născut din fecioara Maria, o descendentă a

lui Abraam³⁹. Sabatul deci este considerat de către Iustin ca o orînduire temporară, pornind de la Moise, impus iudeilor din cauza necredinței lor și destinat a fi valabil pînă la venirea Domnului Hristos.

2. Dumnezeu n-a intenționat ca Sabatul să fie păzit, deoarece „elementele nu sînt leneșe și ele nu păzesc Sabatul⁴⁰ și El personal „nu S-a oprit ca să nu mai controleze mișcarea universului în această zi, ci El continuă să-l direcționeze în această zi, așa cum face în toate celelalte zile⁴¹. Mai mult chiar, porunca Sabatului a fost călcată în Vechiul Testament de multe persoane, de exemplu: preoții, cărora „Dumnezeu le-a poruncit să aducă sacrificii (jertfe) în ziua Sabatului, tot așa cum aduceau în celelalte zile⁴².

3. În noua dispensațiune creștinii trebuie să păstreze continuu un Sabat nu lenevind în timpul unei zile, ci abținîndu-se continuu de la păcat.

„Legea cea nouă cere să păziți un Sabat perpetuu, ținînd seama de faptul că vă considerați pioși atunci cînd vă rețineți de la a lucra într-o zi a săptămîinii și făcînd astfel nu puteți înțelege însemnătatea reală a acestui concept. Pretindeți de asemenea că ați făcut voia lui Dumnezeu atunci cînd mîncăți pîine nedospită, dar astfel de practici nu oferă vreo plăcere Domnului Dumnezeului nostru. Dacă există vreun sperjur sau un hoț printre voi, atunci acesta să-și schimbe căile; dacă este vreun adulter, atunci să se pocăiască, în acest fel el va păzi un Sabat adevărat și pașnic⁴³.

4. Sabatul și circumciziunea nu trebuie să fie păzite deoarece ele sînt semne ale necredințioșiei iudeilor, semne care le-au fost impuse de către Dumnezeu pentru a-i deosebi și a-i separa de alte națiuni.

„Obiceiul circumciziunii în trup transmis de la Abraam, v-a fost dat ca un semn distinctiv, ca să vă deosebească de alte națiuni și de noi, creștinii. Scopul acestuia a fost acela că voi și numai voi puteți suferi necazurile care acum sînt pe drept ale voastre; că numai pămîntul vostru va fi lăsat pustiu, și cetățile voastre nimicite de foc, roadele pămîntului vostru vor fi mîncate de străini în fața ochilor voștri; că nimănui dintre voi nu i se va permite să intre în cetatea Ierusalimului. Circumciziunea voastră în trup este singurul semn prin care puteți, în mod cert, să vă deosebiți de alți oameni...“

„Așa cum am spus mai înainte, datorită păcatelor voastre și ale părinților voștri, Dumnezeu v-a impus — printre alte precepte — păzirea Sabatului ca un semn⁴⁴.

Unii se întrebă ce a determinat pe Iustin să lovească în unele instituții ca Sabatul și circumciziunea și să facă din aceste simboluri ale mîndriei naționale iudaice — semnul reprobării divine a neamului iudaic. Este oare posibil ca acest autor să fi fost influențat de către intensele ostilități anti-iudaice pe care le-am găsit prezente în mod deosebit în Roma? O lectură a Dialogului va spulbera orice în-

doială. Deși Iustin în aparență caută să dialogheze calm și sincer cu Trifo⁴⁵, descrierea lui superficială și evoluarea negativă a iudaismului, împreună cu atacurile sale vehemente asupra iudeilor, descoperă animozitatea profundă și ura pe care o nutrește față de ei. El nu ezită, de exemplu, să facă răspunzători pe iudei pentru campania defăimătoare lansată împotriva creștinilor:

„N-ați precupețit nici un efort pentru a împărtăși în fiecare țară amărăciunea, întunericul și acuzațiile nedrepte împotriva singurei lumini drepte și nevinovate trimise oamenilor de Dumnezeu... Celelalte națiuni n-au tratat pe Hristos și pe noi — urmașii Săi — așa de nedrept cum ne-ați tratat voi iudeii, care în adevăr, sințeti chiar instigatorii acelei opinii rele pe care ei o au față de Cel Drept și față de noi, ucenicii Săi... Voi trebuie să fiți condamnați nu numai pentru propria voastră răutate, ci de asemenea pentru a tuturor celorlalți.⁴⁶

NOTE:

29. Tertulian îl numește „filosof și martir“ (Ad-versus Valentinianus 5). În primul capitol al lucrării „I Apologia“, Iustin se prezintă singur ca fiind „Iustin, fiul lui Priscus și nepot al lui Bacchius, din orașul lui Flavia, Neopolis, din Siria-Palestina“, cf. Eusebiu, H.E. 4, 11, 8.

30. F. A. Regan, „Dies Domenica“, pag. 26.

31. Eusebiu, H. E. 4, 12, 1: „Împăratul Titus Aelius Adrian Antoninus... eu, Iustin, fiul lui Priscus... prezint această petiție“; Iohannes Quasten (fn. 16), pag. 199, cu referire la cele două „Apologii“, scrie: „Amîndouă lucrările sînt adresate împăratului Antoninus Pius, Se pare că sf. Iustin le-a scris între anii 148—161. pentru că, remarcă el (Apology I, 46): 'Hristos S-a născut cu o sută și cincizeci de ani în urmă sub Quirinus'. Locul scrierii lucrărilor a fost Roma“. Cu privire la „Dialog“, Quasten observa: „Dialogul trebuie să fi fost scris după 'Apologii' pentru că există o referire la prima Apologie în capitolul 120“ (Idem, pag. 202). Chiar dacă Eusebiu (H.E. 4, 11, 8, 6) indică Efesul ca fiind locul unde a avut loc discuția (dialogul), probabil pe timpul revoltei lui Barcokeba, menționat în capitolele 1 și 9 ale Dialogului, este evident că „Dialogul“ nu raportează exact controversa ce avusese loc cu 20 de ani mai înainte. Pare logic a presupune că Iustin face dintr-o controversă reală pe care el a avut-o numai cadrul Dialogului său, pe care totuși el îl scrie în lumina situației din Roma din timpul acela. Faptul că el scrie „Dialogul“ la Roma și nu în Efes, douăzeci de ani după ce aceasta a avut loc, arată necesitatea pe care Iustin o simțea de a lua pana pentru apărarea creștinismului de acuzările iudeilor din Roma.

32. James Parkes (fn. 19) pag. 101; cf. Dialogul 19 și 22.

33. Iustin, „Dialogul“ 18,2, Falls, „Justin's Writings“, pag. 175.

34. W. Rordorf, „Sabbat“ pag. 37, fn. 1.

35. În capitolul 19 al „Dialogului“, Iustin citează în mod deosebit pe Adam, Abel, Noe, Lot și Melchisedec. În capitolul 46 el dă o listă de nume oarecum diferite.

36. J. Danielou, „Biblia și Liturghia“, pag. 234, comentează raționamentul lui Iustin, spunînd: „Putem vedea din cele de mai sus că Dumnezeu putea suprima Sabatul fără să se contrazică pe Sine în vreun fel, deoarece El a fost nevoit să-l instituie numai datorită răutății poporului iudeu, și în consecință, El avea dorința să-l facă să dispară de îndată ce și-a realizat scopul în ce privește educația“.

37. Iustin, „Dialogul“ 23, 1, 2, Falls, „Justin's Writings“, pag. 182.

38. Iustin, „Dialogul” 16, 1 și 21, 1.
 39. Iustin, „Dialog” 23, 3, Falls, „Justin's Writings”, pag. 182.
 40. Loc. cit.
 41. Iustin, „Dialog” 29, 3.
 42. Loc. cit.
 43. Iustin, „Dialog” 12, 3, Falls, „Justin's Writings”, pag. 166.
 44. Iustin, „Dialog” 16, 1 și 21, 1, Falls, „Justin's Writings”, pag. 178. Menționarea circumciziunii și a Sabatului de către Iustin, ca semne distinctive destinate a interzice iudeilor, de a intra în cetatea voastră Ierusalim” (Dialog 16) pare să fie o referire implicită la decretul lui Hadrian care interzice oricărui iudeu de a intra în oraș (cf. Dialog 19, 2-6; 21, 1; 27, 2; 45, 3; 92, 4); In capitolul 92 al Dialogului, referirea la edictul lui Hadrian apare și mai explicită. De fapt Iustin declară în mod simplu că circumciziunea și Sabatul au fost date pentru că „Dumnezeu, în precunoașterea Sa, a fost conștient că poporul (iudeii) merită să fie expulzați din Ierusalim și niciodată să nu le mai fie îngăduit a intra aici” (Falls, „Justin's Writings”, pag. 294); Pierre Prigent comentează la fel că, după Iustin, circumciziunea și Sabatul au fost date lui Abraam și lui Moise pentru că Dumnezeu a prevăzut că Israel merită să fie alungat din Ierusalim și să nu-i mai fie îngăduit a locui acolo” „Justin et l'Ancien Testament, 1964, pag. 265 și 251).

45. Cineva ar putea argumenta că unele deschideri prietenești ale lui Iustin față de iudei sînt indicii nu ale tensiunii, ci ale unor relații prietenești care existau între iudei și creștini. Nu întrevăde oare Iustin posibilitatea (pe care totuși, așa cum admite el, alți creștini o resping) că converțiții iudei care continuă să păstreze legea mozaică pot fi mîntuiți, atîta vreme cît ei nu insistă a determina Neamurile să facă la fel? (Dialog 47). Nu numește oare Iustin pe iudei „frați” (idem, 96) și făgăduiește „iertarea păcatelor” acelor care se pocăiesc? (idem, 94). Nu spune oare Iustin că, în ciuda faptului că iudeii blestemă pe creștini și-i forțează să nege pe Hristos, totuși „noi (creștinii) ne rugăm pentru voi ca voi să puteți experimenta mila lui Hristos”? (Idem, 96). În timp ce, pe de o parte, nu se poate nega faptul că Iustin s-a rugat pentru iudei și a apelat la ei ca indivizi să se pocăiască și să accepte pe Hristos, pe de altă parte, trebuie recunoscut că preocuparea lui Iustin pentru mîntuirea iudeilor sinceri n-a schimbat statutul lor ca popor, de la vrăjmași la prieten. De fapt, în chiar fraza următoare a capitolului 96 al Dialogului, Iustin explică rațiunea atitudinii creștinului: „Căci El (Hristos) ne învață să ne rugăm chiar și pentru vrăjmașii noștri”. Nu există nici o îndolală cu privire la iudei ca fiind vrăjmașii creștinilor. Iustin explică, totuși, că atitudinea ostilă a iudeilor față de creștini nu este alta decît continuarea opoziției lor istorice față de lepădarea adevărului și mesagerilor lui Dumnezeu. În cap. 133,

de exemplu, după ce a repetat atitudinea tradițională de răzvrătire a iudeilor față de profeți, el declară: „În adevăr, mina ta este încă ridicată ca să faci rău, pentru că, deși ai ucis pe Hristos, nu vă pocăiți, ci, din contră, urți și (ori de cîte ori aveți posibilitatea) ne ucideți... și nu încetați de a-L blestema pe El și pe aceia care îi aparțin Lui, deși noi ne rugăm pentru voi și pentru toți oamenii așa cum am fost învățați de Hristos, Domnul nostru. Căci El ne-a învățat să ne rugăm chiar și pentru vrăjmașii noștri, și să iubim pe aceia care ne urăsc și să binecuvîntăm pe aceia care ne blestemă” (Falls, Justin's Writings”, pag. 354—355). În timp ce creștinii, deci, se rugau pentru convertirea iudeilor, ei recunoșteau în același timp, așa cum spune Iustin, că iudeii nu se pocăiesc și astfel, ca popor, ei erau „o națiune nefolositoare, neascultătoare și fără de credință” (Dialog 130). „Iudeii”, afirmă în altă parte Iustin, sînt „un popor neîndurător, stupid, orb și schilod, copii în care nu există credință” (Dialog 27). O evoluție așa de negativă a iudeilor și a iudaismului reflectă existența unui conflict acut între iudei și creștini, ca și între iudei și imperiu. Notăm, de fapt, cum interpretează Iustin Sabatul și circumciziunea ca semne ale necredincioșiei impuse de Dumnezeu iudeilor, astfel încît numai ei trebuie să suporte pedeapsa, să fie „expulzați din Ierusalim și niciodată să nu le fie îngăduit a intra acolo” (Dialog 92, vezi mai sus fn 44). Poate că merită să reținem de asemenea că apelurile lui Iustin adresate iudeilor în contextul unei sistematice condamnări a practicilor și credințelor lor, sînt asemănătoare apelului lui Celsus adresat creștinilor de a participa la viața politică și de a se ruga pentru împărat, în contextul celei mai sistematice și vehemente distrugerii a adevărilor fundamentale ale creștinilor. Se poate ca Iustin și Celsus (amîndoi filosofi de profesie) să folosească apeluri sensibile pentru a face ca atacurile lor să apară mai rezonabile?

46. Iustin, Dialog 17, Falls, „Justin's Writings”, pag. 174, 173; faptul că autoritățile iudaice angajate activ în publicarea calomniilor împotriva creștinilor este susținut (1) prin întreita repetare de către Iustin a acuzațiilor (cf. Dialog 108 și 117); (2) printr-un reproș asemănător al lui Origen (Contra Celsum 6, 27; cf. idem, 4, 42); (3) de către mărturia lui Eusebiu care pretindea că el a găsit „în scrierile din zilele dinainte, că autoritățile iudaice din Ierusalim au trimis apostoli la iudeii de pretutindeni anunțînd apariția unei noi erezii ostile față de Dumnezeu, și că acești apostoli, înarmați cu imputerniciri scrisse, au combătut pretutindeni pe creștini” (In Isaiam 18,1,1 P.G. 24, 213 A); (4) prin dezbateri între iudei și creștini păstrate de Celsus, care conțin probabil cel mai complet catalog al acuzațiilor tipice aruncate de către iudei asupra creștinilor la data aceea. Pentru o discuție în continuare a rolului iudeilor în persecutarea creștinilor, vezi W.H. Friend, „Martyrdom and Persecution in the Early Church”, 1965, pag. 178—204.

*„Aduți aminte
 de ziua Sîmbetei,
 ea s-o sfințești pe ea”*

(Tr. Gala Galaction)

SLUJITORI SAU PASTORI INDEPENDENȚI : Să-i sprijinim ?

(urmare din pag. a 7-a)

mai degrabă decît să-i conducă în biserică”.

Lucrarea prin radio „Vocea profetei” a început ca o lucrare independentă, așa cum au început și alte programe de radio și TV. Eu, frații mei și surorile mele am devenit adventiști datorită programului „Vocea profetei”. Copil fiind și crescînd într-o fermă... n-am auzit niciodată de adventiștii de ziua a șaptea. Dar datorită cursului prin corespondență al „Vocii profetei”, toți am fost botezați în această biserică. Nimeni nu a trebuit să ne convingă de rodnicia „Vocii profetei”.

În experiența mea ca profesor la Andrews University, am întîlnit studenți după studenți care au venit în biserică datorită activității programului „Este scris” sau a altor asemenea programe. Nu este nevoie să fiu convins că aceste organizații merită orice ajutor financiar pe care îl putem da.

— CARE ESTE SPIRITUL UNEI ASTFEL DE SLUJIRI ?

Găsești într-o astfel de lucrare sau în publicațiile și scrisorile ei mila și iubirea Domnului Hristos ? Au aceștia o atitudine care să ducă la mîntuirea celor căzuți în păcat ? Demonstrează activitatea lor credincioșia, loialitatea față de conducătorii bisericii ?

— CONCLUCEAZĂ UN ASTFEL DE SLUJITOR CU CONDUCĂTORII BISERICII LA NIVELUL CONFERINȚEI ȘI UNIUNII PE TERITORIUL CĂREIA ACTIVEAZĂ ?

Aceasta are legătură cu ceea ce spunea Domnului Hristos : „Cine nu este împotriva voastră, este cu voi”, un test subliniat de Mintuitorul în Luca 9,50.

E. G. White nota faptul că „totdeauna au fost persoane cu minți independente care au pretins că sînt drepte, că Dumnezeu le-a învățat în mod deosebit. le-a impresionat și le-a condus” (3 T. 428—

429). Aceste persoane, însă, nu adună, ci risipesc.

Este oare posibil ca oameni de un temperament asemănător să se ridice și, în timp ce mărturisesc că sînt credincioși Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, să lucreze pentru a deveni o biserică aparte ? Se pot convinge pe ei înșiși că biserica este lepădată de Dumnezeu și ei sînt chemați să conducă numai pe „cîțiva” credincioși în Canaan ?

— ARE BIBLIA PRIORITYATE IN PUBLICAȚIILE UNOR ASTFEL DE SLUJITORI ?

Dacă cineva trimite scrisori sau reviste, jurnale, broșuri, atunci analizați materialele din acest punct de vedere. Am primit scrisori și am văzut articole și editoriale în jurnale în care serva Domnului era citată de cinci pînă la zece ori mai frecvent decît Biblia. Iată ce spune dînsa în legătură cu această tendință :

„Mărturiile nu trebuie să ia locul Bibliei... Toți să-și fundamenteze poziția pe Biblie și să-și susțină fiecare punct, pe care-l pretind a fi adevăr, din Cuvîntul descoperit al lui Dumnezeu”. (Ev. 256).

Cele de mai sus au fost adresate celor care prezintă public poziția lor. Dar chiar atunci cînd le prezintă în scris, adresîndu-se în principal adventiștilor de ziua a șaptea, n-ar trebui oare ca Biblia să aibă întîietate ? Din scrisorile servei Domnului putem scoate învățături bune, profunde și multe aplicații practice, dar n-ar trebui oare ca fiecare solie sau editorial să fie în mod solid fundamentat pe Biblie ?

— ȚINE UN ASTFEL DE PASTOR SAU SLUJITOR O EVIDENȚĂ FINANCIARĂ DESCHISĂ ȘI INTEGRĂ ?

Sînt registrele financiare ale unui astfel de pastor sau slujitor deschise cercetării unui revizor din partea bisericii sau din afara ei ? Poți, dacă vrei să faci acest lucru, să ceri și să primești o situație financiară care să arate sursele de venit și modul în care sînt folosite fondurile ?

— O ASTFEL DE SLUJIRE ȘI UN ASTFEL DE SLUJITOR ÎN TĂRESC SPIRITUL DE UNITATE ȘI ARMONIE ÎN BISERICĂ ?

Conducătorii unuia dintre colegiile independente din America spunea oamenilor : „Noi dorim să

fim cunoscuți pentru ceea ce simțem, pentru ceea ce pledăm și nu pentru ceea ce avem de spus împotriva cuiva”.

Pavel scria foarte stăruitor despre nevoia de unitate. El cerea și sfătuia „să nu fie nici o dezbinare în trup” (1 Cor. 12,25). De fapt, aproape întreg capitolul 12 din 1 Corinteni și jumătate din capitolul 4 al Epistolei către Efeseni vorbesc despre unitatea în trupul lui Hristos.

„Stați strînși laolaltă ! Stați strînși laolaltă ! Stați strînși laolaltă !” Iar și iar acest mesaj a fost adresat bisericii prin E. G. White. În contextul unei astfel de declarații, dînsa spunea : „Dumnezeu dorește ca poporul Său să se sfătuiască împreună, să fie o biserică, unită, să fie un întreg desăvîrșit în Hristos Isus... Nici o grupare să nu formeze o asociație care să spună : 'Noi vom face această lucrare și o vom săvîrși după cum dorim'” (2 S.M. 374).

J. Engelkemier

„DUMNEZEU dorește ca poporul său să se sfătuiască împreună, să fie o biserică unită, să fie un întreg desăvîrșit în Hristos Isus. Nici-o grupare să nu formeze o asociație care să spună : 'noi vom face această lucrare și o vom săvîrși după cum dorim'”.

E. G. White

RUGĂ

după Ps. 51

**Dărimă, Doamne, tronul îngimfării
în care falnic noi ne-am așezat,
Readu vremea sincerei smerenii
și-a gândului curat, nevinovat !**

**Zidește-n noi, deplin, făptură nouă
și Duhul Tău cel Sfint fie cu noi,
Revarsă peste noi divina rouă
a harului, ce naște inimi noi.**

**Răbdarea Ta atit de minunată,
puterea Ta ce își supune tot,
Să se arate-n noi încă o dată
și să devină-n noi totul în tot.**

**Ne spală de nedemna-întinăciune,
de vina singelui nevinovat,
Pe care-n lipsă de înțelepciune
prea deseori noi grabnic l-am
vărsat**

**Ne umple iar de bucurie sfântă,
de simțul mîntuirii pe deplin,
De care inima cuprinsă cîntă
sub influența Duhului Divin.**

**Și-astfel să lăudăm în adunare,
în plin sobor, mărețul har al Tău
Ce ne-a făcut din stricăciuni, scăpare,
la bine ne-a adus, din tot ce-i
rău.**

**Dărimă, Doamne, tronul îngimfării
în care falnic noi ne-am așezat,
Readu vremea sincerei smerenii
și-a gândului curat, nevinovat !**

Dumitru Florea

Ianuarie 1964

b. PĂCATUL IMPLICA GÎNDURI ȘI ACȚIUNI. În mod frecvent despre păcat se vorbește numai în termenii unor acte concrete și vizibile de călcarea Legii. Dar Domnul Hristos a spus că dacă te mîinii pe cineva calci cea de a șaptea poruncă a Decalogului „Să nu ucizi” (Ex. 20,13), și dorințele păcătoase sînt o călcare a poruncii „Să nu comiți adulter” (Ex. 20,14). Păcatul, deci, cuprinde nu numai neascultarea deschisă prin acțiuni vizibile, ci de asemenea gînduri și dorințe.

c. PĂCAT ȘI VINOVAȚIE. Păcatul produce vinovație. Din perspectiva biblică, vinovația implică faptul că acela care săvîrșește păcat este pasibil de pedeapsă. Și pentru că toți sînt păcătoși, întreaga lume este „vinovată înaintea lui Dumnezeu” (Rom. 3,19).

Dacă nu este tratată așa cum trebuie, vinovația distruge facultățile fizice, intelectuale și spirituale. Și în final, dacă nu este rezolvată ea produce moartea, căci „plata păcatului este moartea” (Rom. 6,23).

Antidotul vinovației este iertarea (Mat. 6,12) care are ca rezultat o conștiință clară și liniștea și pacea sufletului. Dumnezeu este doritor să acorde această iertare păcătoșilor pocăiți. Pe cei împovărați de păcat și chinuți de vinovație, Domnul Hristos îi cheamă binevoitor: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Mat. 11,28).

d. CENTRUL DE CONTROL AL PĂCATULUI. Scaunul sau locul unde domnește păcatul este în ceea ce numește Biblia ca fiind inima — și ceea ce cunoaștem noi ca fiind mintea. Căci din „inimă ies izvoarele vieții” (Prov., 4,23). Domnul Hristos descoperă faptul că gîndurile persoanei, ale omului sînt acelea care minjesc, „căci din inimă ies gîndurile rele, uciderile, preacurviile, furtușagiurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Mat. 15,19). Inima este aceea care influențează întreaga persoană — intelectul, voința, afecțiunile, emoțiile și întreg corpul. Pentru că „inima este nepus de înșelătoare și de deznădăduit de rea” (Ier. 17,9), natura omenească poate fi descrisă ca fiind coruptă, stricată și în totul păcătoasă.

3. EFECTELE PĂCATULUI ASUPRA NEAMULUI OMENESC. Unii pot considera că sentința de moarte a fost o pedeapsă prea aspră pentru mîncarea din pomul oprit. Dar noi nu putem determina seriozitatea păcătuirii decît în lumina efectului păcatului lui Adam asupra neamului omeneșc.

Primul fiu al lui Adam și Eva a împlinit crimă. Descendenții lor au violat în curînd legătura sacră a căsătoriei prin practicarea poligamiei și nu peste mult timp răutatea și violența au umplut pămîntul (Gen. 4,8.23; 6,1-5.11-13). Apelurile lui Dumnezeu la pocăință și reformă au rămas fără răspuns și numai opt persoane au fost salvate de apele potopului care au nimicuit pe cei ce nu s-au pocăit. Istoria neamului omeneșc după potop este,

cu puține excepții, un raport trist al urmărilor păcătoșeniei naturii umane.

a. PĂCĂTOȘENIA UNIVERSALĂ A NEAMULUI OMENESC. Istoria ne descoperă faptul că descendenții lui Adam s-au făcut părtași de păcătoșenia naturii sale. În rugăciunea sa, David spunea, „Nici un om viu nu este fără prihană înaintea Ta” (Ps. 143,2; 14,3). „Căci nu este om care să nu păcătuiască” (1 Regi 8,46). Iar Solomon spunea, „Cine poate zice: ‘Mi-am curățit inima, sînt curat de păcatul meu?’” (Prov. 20,9). „Fiindcă pe pămînt nu este nici un om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască” (Ecl. 7,20). Noul Testament este de asemenea clar în această privință declarînd: „căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom 3,23), și „dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1,8).

b. NATURA PĂCĂTOASĂ ESTE MOSTENITĂ SAU DOBÎNDITĂ? Apostolul Pavel spune, „Toți mor în Adam” (1 Cor. 15,22). În altă parte el reține faptul că „după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” (Rom. 5,12).

Stricăciunea inimii omenești afectează întreaga persoană. În această lumină lov exclamă: „cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici-unul” (Iov 14,4). David spunea, „Iată că sînt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea” (Ps. 51,5). Pavel declară că „umblarea după lucrurile firii pămîntești este vrăjmasie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sînt pămîntești, nu pot să placă lui Dumnezeu” (Rom. 8,7.8). Mai înainte de convertire, scoate el în evidență, credincioșii erau „din fire copii ai miniei, ca și ceilalți” (Ef. 2,3) ca și restul neamului omeneșc.

Deși copii fiind, noi moștenim comportarea păcătoasă prin imitație, textele de mai sus confirmă faptul că noi moștenim, avem la bază natura păcătoasă. Păcătoșenia universală a neamului omeneșc este dovada faptului că de la natură noi tindem spre rău și nu spre bine.

c. ERADICAREA COMPORTĂRII PĂCĂTOASE. Cît de plini de succes sînt oamenii în îndepărtarea păcatului din viața lor și din societate?

Fiecare efort de a ajunge să ai o viață neprihănită prin eforturi și puterea proprie a celui în cauză este sortit eșecului. Domnul Hristos spunea că oricine a păcătuit este un rob al păcatului. „Numai puterea divină poate să ne elibereze din această sclavie. Domnul Hristos ne-a asigurat de asemenea că „dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8,36). Puteți da pe față neprihănire, spunea El, numai „dacă rămîneți în Mine”, pentru că

Adevărul
așa
cum
este
el
în
Iisus
Hristos!

Puncte
fundamentale
de credință

„fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15,4,5).

Chiar și apostolul Pavel a dat greș a trăi în propria sa putere o viață neprihănită. El cunoștea standardul desăvârșit al Legii lui Dumnezeu, dar nu era în stare să-l atingă. Vorbind despre eforturile sale, el spunea: „Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc”. „Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac”. Apoi el ne îndreaptă către impactul pe care păcatul l-a avut în viața lui. „Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sint eu cel ce fac lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine”. În ciuda eșecului său, el admiră standardul perfect al lui Dumnezeu, spunind: „Fiindcă după omul dinlăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă im-

viețuire a celor mai bine pregătiți pentru viață, ei au evoluat la starea sau situația prezentă. Fără să atingă potențialul lor, ei evoluează încă.

Un număr din ce în ce mai mare de creștini au adoptat concepția teistă a evoluției care susține că Dumnezeu a folosit evoluția pentru a realiza creațiunea genetică. Cei ce împărtășesc ideea teistă a evoluției nu consideră capitolul unu al cărții Geneza ca fiind literal, ci ca o alegorie sau ca un mit.

a. CONCEPȚIA BIBLICĂ CU PRIVIRE LA OM ȘI EVOLUȚIE. Creștinii care-și mențin concepția sau credința creaționistă sînt preocupați de impactul teoriei evoluționiste asupra credinței creștine. James Orr scria: „Creștinismul nu este confruntat astăzi cu atacuri succesive asupra doctrinei lui... ci cu o părere contrară cu privire la

Speranța noastră se sprijină pe OMUL care a atîrnat pe cruce. Numai moartea Lui deschide posibilitatea unei vieți mai bune, plină, care nu se va sfîrși niciodată. Golgota declară că noi avem nevoie de un înlocuitor care să ne elibereze.

c. INTRUPAREA ȘI EVOLUȚIA. Poate că problema creațiune-contra evoluție primește răspunsul cel mai bun privind creațiunea neamului omenesc din perspectiva întrupării. Introducînd pe cel de al doilea Adam, Domnul Hristos, în istorie, Dumnezeu era la lucru în mod creator. Dacă Dumnezeu a putut realiza acest suprem miracol, atunci nu mai este nici o problemă în ceea ce privește icsușina și puterea Sa de a modela, de a da formă primului Adam.

d. A AJUNS OMUL LA MATURITATE?

În mod frecvent evoluționiștii au scos în evidență progresul științific din ultimele secole ca o dovadă că omul este arbitru propriului său destin. Cu știința care îi procură cele necesare, lăsîndu-i astfel destul timp la dispoziție, el va rezolva toate problemele lumii.

Și totuși rolul mesianic al tehnologiei se lovește de un scepticism crescînd, pentru că tehnologia a aruncat planeta pe marginea prăpastiei, a distrugerii; omenirea nu poate supune și controla inima păcătoasă. În consecință, tot progresul științific a făcut ca lumea să fie într-o primejdie și mai mare.

Din ce în ce mai mult filosofia nihilismului și a disperării apare ca fiind valabilă. Dictionul lui Alexandru Pope „Speranța izvorăște continuu în pieptul omului” sună astăzi fals. Iov a înțeles ma bine realitatea, timpul merge înainte „și nu mai am nici o nădejde” (Iov 7,6). Lumea aleargă spre nimicire. Cineva din afara istoriei omenirii trebuie să vină, s-o cucerească și să aducă o nouă realitate în viața ei.

RAZE DE SPERANȚĂ. Cît de mare a fost stricăciunea omenirii? La cruce oamenii au ucis pe Creatorul lor. Cel mai josnic și mai îngrozitor patricid! Dar Dumnezeu n-a lăsat omenirea fără speranță.

David a contemplat poziția omului în cadrul creațiunii. La început impresionat de vastitatea universului, a gîndit că omul poate este ceva fără importanță. Apoi a ajuns conștient de adevărată poziție a neamului omenesc. Vorbind despre relația prezentă a omului cu Dumnezeu, el spunea: „L-ai făcut cu puțin mai prejos decît Dumnezeu. (Ingerii) și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpînire peste lucrurile miinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui” (Ps. 8,5,6; Evr. 2,7).

În ciuda căderii, a mai rămas un sentiment al demnității umane. Deși mutilat, desfigurat, chipul divin n-a fost cu totul șters. Deși căzut, corupt, păcătoș, omul este încă reprezentantul lui Dumnezeu pe pămînt. Natura sa este mai prejos de cea divină, dar totuși el deține o poziție demnă, aceea de păzitor sau îngrijitor al creațiunii pămîntești a

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică”.

Ioan 3,16

potriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7,15.19.20.22-24).

În final, apostolul Pavel recunoaște că are nevoie de putere divină pentru a fi biruitor. Prin Hristos el renunță, dă la o parte trăirea vieții după îndemnul firii pămîntești și începe o nouă viață după îndemnul Duhului (Rom. 7,25; 8,1).

Această nouă viață în Duh este darul transformator al lui Dumnezeu. Prin harul divin, noi care sîntem morți în greșelile și în păcatele noastre, devenim biruitori (Ef. 2,1.3.8-10). Renașterea spirituală transformă în așa măsură viața (Ioan 1,13; 3,5) încît putem vorbi despre o făptură sau creațiune nouă. „Cele vechi s-au dus” și „toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5,17). Viața cea nouă, totuși, nu exclude posibilitatea păcătuirii (1 Ioan 2,1).

4. EVOLUȚIA ȘI CĂDEREA OMULUI. Începînd chiar de la creațiune, Satana a încercat totdeauna pe mulți slăbindu-le încrederea în raportul Scripturii cu privire la originea neamului omenesc și cu privire la căderea omului. Cineva poate numi evoluție concepția „naturală” în legătură cu neamul omenesc, părere bazată pe presupunerea că viața a început din întîmplare și că neamul omenesc, printr-un lung proces de evoluție, s-a ridicat din formele inferioare ale vieții. Printr-un proces de supra-

lume, concepută în mod pozitiv, pretinzînd că se bazează pe dovezi științifice, părere construită și apărată în mod icsut, deși ideile ei fundamentale lovesc la temelia sistemului creștin⁹.

Biblia respinge interpretarea alegorică sau mitică a Genezei. Scriitorii Bibliei interpretează Geneza 1-11 ca fiind o istorie literală. Adam, Eva, șarpele și Satana sînt considerați toți ca fiind personaje istorice în drama mării controverse (Iov 31,33; Ecl. 7,29; Mat. 19,4,5; Ioan 8,44; Rom. 5,12.18.19; 2 Cor. 11,3; 1 Tim. 2,14; Apoc. 12,9).

b. GOLGOTA ȘI EVOLUȚIA. Evoluția, indiferent de formă sau chip, vine în contradicție cu punctele fundamentale ale credinței creștine. Așa cum Leonard Verduin declara: „În loc de istoria ‘căderii’ a venit istoria ‘înălțării, a ridicării’¹⁰”. Creștinismul și evoluționismul sînt în mod diametral opuse. Ori primii noștri părinți au fost creați după chipul lui Dumnezeu și au trecut prin experiența căderii în păcat, ori ei nu au trecut prin această experiență. Și dacă nu au trecut, atunci de ce să fie creștini?

Golgota pune în modul cel mai categoric problema evoluționismului. Dacă n-a fost nici o cădere, atunci de ce avem nevoie ca Dumnezeu să moară pentru noi? Nu chiar o moarte luată la modul general, ci de moartea Domnului Hristos pentru noi, care arată că neamul omenesc nu este în ordine: „Lăsați în voia noastră, vom continua să ne deteriorăm pînă cînd neamul omenesc va fi nimic¹¹”.

lui Dumnezeu. Când David și-a dat seama de aceasta, a răspuns cu laude și mulțumiri. „Doamne, Dumnezeu nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul“ (Ps. 8,9).

LEGĂMINTUL HARULUI

Prin păcătuire, prima pereche de oameni a devenit păcătoasă. Ne-maiputînd să reziste Satanei, vor mai putea fi ei vreodată liberi, sau vor fi lăsați să piară? Mai era vreo speranță?

LEGĂMINTUL DAT LA CADERE. Mai înainte ca Dumnezeu să rostească pedeapsa pentru păcatele comise de perechea decăzută, El le-a dat nădejde dîndu-le legămîntul harului. El a spus: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcîiul“ (Gen. 3,15).

Solia lui Dumnezeu a adus încurajare pentru că ea anunța faptul că, deși Satana a adus neamul omnesc sub blestemul răului, în final va fi înfrînt. Legămîntul a fost făcut între Dumnezeu și neamul omnesc. În primul rînd Dumnezeu a făgăduit că prin harul Său va pune o barieră, va ridica o citadelă, o fortăreață împotriva păcatului. El va pune ură între șarpe și femeie, între urmașii lui Satana și poporul lui Dumnezeu. Aceasta va întrerupe legătura omului cu Satana și va deschide calea pentru o reinnoită legătură cu Dumnezeu.

Războiul între biserica lui Dumnezeu și Satana avea să continue de-a lungul veacurilor. Conflictul avea să-și atingă apogeul în moartea Domnului Isus Hristos, care a fost personificarea profetizată a Sămînței femeii. La Golgota, Satana a fost înfrînt. Autorul păcatului a fost înfrînt prin Sămînța femeii, a fost zdrobit.

Toți aceia care acceptă darul harului lui Dumnezeu vor cunoaște o vrăjmășie împotriva păcatului care îi va face biruitori în lupta cu Satana. Prin credință ei se vor împărtași de biruința Mintuitorului de la Golgota....

LEGĂMINTUL FĂCUT ÎNAINTE DE CREAȚIUNE. Legămîntul

harului nu a luat ființă după cădere. Scripturile ne fac cunoscut cum înainte de creațiune, Persoanele Dumnezeirii au convenit între Ele să salveze neamul omnesc dacă aceasta va cădea în păcat. Pavel spune că Dumnezeu „ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui ne-a rinduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său“ (Ef. 1,4—6; 2 Tim. 1,9). Vorbînd despre jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, Petru spunea: „El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii“ (1 Petru 1,20).

Legămîntul a fost bazat pe o temelie nezdruincinată: făgăduința și jurămîntul personal al lui Dumnezeu (Evr. 6,18). Isus Hristos era chezașul, certitudinea legămîntului (Evr. 7,22).

Garantul sau chezașul este cineva care ia asupra sa plata oricărei datorii sau obligații în cazul în care o persoană nu-și achită datoria sau obligația. Faptul că Domnul Hristos slujește ca garant înseamnă că, dacă neamul omnesc va cădea în păcat, El va lua asupra Sa pedeapsa cuvenită păcatului. El va plăti prețul răscumpărării lor; El va face ispășire pentru păcatele lor; El va împlini cerințele Legii călcate a lui Dumnezeu. Nici o ființă omenească și nici un înger nu puteau să-și asume această răspundere. Numai Domnul Hristos, Creatorul, ca reprezentat de frunte al neamului omnesc, putea să-și asume această responsabilitate (Rom. 5,12—21; 1 Cor. 15,22).

Fiul lui Dumnezeu nu este numai garantul legămîntului, El este de asemenea mijlocitorul sau executorul. Descrierea pe care o face El cu privire la misiunea Sa ca Fiu intrupat al omului, descoperă acest aspect al rolului Său. El a spus: „Căci M-am coborît din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis“ (Ioan 6,38; 5,30, 43). Voința Tatălui este „ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viață vecinică“ (Ioan 6,40). „Și viața vecinică este aceasta“, spune El, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dum-

nezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17,3). La sfîrșitul misiunii Sale, El a mărturisit despre împlinirea însărcinării date de Tatăl Său spunînd, „Eu Te-am proslăvit pe pămînt, am sfîrșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac“ (Ioan 17,4).

La cruce Domnul Hristos a împlinit angajamentul Său de a fi garantul neamului omnesc în cadrul legămîntului. Strigătul Său „S-a sfîrșit“ (Ioan 19,30) marchează împlinirea misiunii Sale. Cu propria Sa viață El a plătit pedeapsa pentru cerințele Legii lui Dumnezeu călcate, garantînd mîntuirea neamului omnesc pocăit. În acel moment sîngele Domnului Hristos a ratificat legămîntul harului. Prin credința în sîngele Său ispășitor, păcătoșii pocăiți vor fi adoptați ca fii și fiice ale lui Dumnezeu devenind astfel moștenitori ai veștii veșnice.

Acest legămînt al harului demonstrează iubirea infinită a lui Dumnezeu față de neamul omnesc. Încheiat înainte de creațiune, legămîntul a fost făcut cunoscut după cădere. La data aceea, într-un sens special, Dumnezeu și omnia au devenit parteneri.

REINNOIEREA LEGĂMINTULUI. Din nefericire, omnia a respins acest minunat legămînt al harului atît înainte de potop, cît și după el (Gen. 6,1—8; 11,1—9).

Cînd Dumnezeu a oferit din nou legămîntul, El a făcut lucrul acesta prin Abraam. Din nou El a afirmat făgăduința răscumpărării: „Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea“ (Gen. 22,18; 12,3; 18,18).

Note:

8. „Păcat“, Dicționarul Biblic A.Z.S. ed. rev. vol. VII, pag. 1042

9. James Orr, „God's Image in Man“ (Grand Rapids, 1948, pag. 3, 4).

10. Leonard Verduin, *Somewhat Less than God: The Biblical View of Man*, Grand Rapids, 1970, pag. 69.

„Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta, că dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.

Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din Cetatea Sfîntă, scrise în cartea aceasta“.

Apocalips 22,18-19

O STRATEGIE GLOBALĂ

Niciodată nu-i este permis unui istoric al bisericii să spună: 'A fost un program bun, un plan bine chibzuit, întocmit de un comitet care a funcționat bine, dar care — din păcate — nu a fost transpus în practică'.

Cu aceste cuvinte a deschis președintele Conferinței Generale, N. C. Wilson ședința Comitetului pentru Strategie Globală din anul 1989. Diviziunea Euro-Africa a fost reprezentată prin frații: E. Ludescher, J. Mager și U. Frikart.

Pentru ce acest Comitet? Ce înseamnă „Strategie Globală” pentru familia mondială a Adventiștilor de Ziua a Șaptea?

Pe planeta noastră trăiesc astăzi peste 5,2 miliarde de oameni, la care se adaugă zilnic 238.000. În raport cu aceasta, noi Adventiștii de Ziua a Șaptea sîntem 5,9 milioane de suflete, la care se adaugă zilnic prin botez — datorită harului lui Dumnezeu — 1200 de suflete. Cu toată această dezvoltare încurajatoare, noi vedem că mandatul divin de predicare a Evangheliei „locuitorilor pămîntului, oricărui neam, oricărui seminții, oricărui limbă și oricărui norod” (Apoc. 14,6) nu este nici pe departe împlinit.

Noi sîntem confrunțați cu cinci mari provocări:

1. CHINA cu 1,1 miliard de oameni, dintre care numai 60.000 sînt adventiști.

2. LUMEA ISLAMICĂ, cu 900 de milioane de oameni dintre care foarte puțini adventiști.

3. INDIA cu 800 milioane de hinduiști, budiști, moslemi și sikhs.

4. ȚĂRILE DIN BLOCUL RĂSĂRITAN (fost comunist) cu 450 milioane de oameni, dintre care o mare parte au fost afectați de ateism.

5. ȚĂRILE DIN OCCIDENT cu societatea lor secularizată și impregnată cu materialismul lor specific, ai căror locuitori trăiesc în marile orașe...

În ce privește Diviziunea Euro-Africa, ea are de-a face cu următoarele țări din răsăritul Europei: Germania Democrată, România, Bulgaria și Cehoslovacia. Pe teritoriul Diviziunii noastre trăiesc 60 de milioane de musulmani, răspîndiți în Maroc, Tunisia, Algeria și cei care lucrează în Europa ca muncitori ocazionali. Noi avem de lucru cu oamenii secularizați ai Europei.

Într-o lume în care au loc schimbări atât de rapide, nu mai este posibil să lucrăm cum am lucrat

în trecut. Trebuie căutate căi și posibilități noi, pentru vestirea lucrării de mîntuire a Domnului Hristos. Această situație globală presupune o acțiune de evanghelizare cuprinzătoare, vastă:

— Toate resursele omenești și financiare de care dispunem trebuie investite în acțiuni de evanghelizare.

— Toate uniunile, conferințele și comunitățile trebuie să fie active în țările și teritoriile unde sînt adventiști puțini.

— Noi trebuie să recunoaștem că numai așa vor crește comunitățile noastre, dacă majoritatea membrilor lor vor întreprinde acțiuni conjugate de evanghelizare cu pastorul și conducerea comunității, mărțurindu-L pe Domnul Hristos prin viața lor de fiecare zi.

— Strategia globală a devenit o realitate în cadrul Diviziunii noastre. Uniunea Spaniolă a început în anul 1988 în zona lipsită de adventiști a Gibraltarului o acțiune de evanghelizare. O lucrare asemănătoare a întreprins și Uniunea Italiană în Malta. În Franța a avut loc primul botez ca urmare a acțiunii întreprinse printre musulmani.

Noi sîntem convinși că toată frățietatea noastră își va reconsidera poziția în legătură cu activitatea sa concretă în cadrul planului strategiei globale. În calitate de Adventiști de Ziua a Șaptea, noi trebuie să redescoperim în timpul acesta al sfîrșitului în care trăim, însărcinarea care ne revine fiecăruia în parte... Să rugăm pe Domnul să ne ajute să putem vesti Evanghelia salvării în teritorii cu totul noi, în țări, orașe și localități, unde încă n-a fost cunoscută de oameni.

Advent Echo — nov. 1989, pag. 1

Datoria noastră

„Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pămîntului, oricărui neam, oricărui seminții, oricărui limbă și oricărui norod”. Apoc. 14,6.

Neprihănirea Domnului nostru Isus Hristos și harul Său iertător pot fi bucuria celui păcătos și trebuie să trezească poporul advent la o viață de luptă, strălucind de consacrare și zel sfînt, ca slujitori pentru cauza lui Dumnezeu.

În acest context poporul lui Dumnezeu are de făcut lucrarea îngerului din Apoc. 14, culminînd cu aceea din Apoc. 18.

Domnul Isus a rînduit ca ucenicii Săi să meargă și să predice Evanghelia; creștinii din timpul sfîrșitului au de făcut lucrarea de avertizare.

Lumea trebuie să capete ocazia de salvare în corabia harului.

„Mai am și alte oi, care nu sînt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un păstor”. (Ioan 10,16).

Fiecare comunitate are datoria de a lucra pentru alții. Ramura misionară nu se rezumă la un text de cugetare în zilele de Sabat.

Este nevoie de un program, de experiențe și de lucrarea membrilor pentru sufletele doritoare de lumină. „Scoală-te, luminează-te: căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iață întunericul acoperă pămîntul și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbra în lumina ta și împărați în strălucirea razelor tale”. Isaia 60,1—3.

Făcînd această lucrare, vom fi binecuvîntați și vom contribui la cele spuse în 2 Petru 3,11—14, „as-

teptînd și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu”.

Organizarea lucrării misionare în comunitate este urgentă. În familii sînt membri neconvertiți, avem rude, prieteni, vecini, care ar trebui să fie vizitați de membrii grupelor misionare prin rotație, cel puțin o dată sau de două ori pe lună.

Ar trebui ca primul Sabat să fie folosit pentru o întîlnire cu membrii comunității pentru stabilirea unui program de vizite, precum și a celor ce urmează să facă aceste vizite.

Ca și apostolii, oamenii trebuie să fie chemați și trimiși la lucru. Marcu 2,13,14. Aceasta va întări credința, va bara calea ispitei și va cîștiga suflete.

Cînd Domnul cheamă, noi... să răspundem ca profetul de pe vremuri: „Pe cine să trimiț și cine va merge pentru Noi? Eu am răspuns: 'Iată-mă, trimite-mă'”. Isaia 6,8. Sîntem martorii Lui. Matei 10, 32,33.

„Slujitori ai lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de consacrare sfîntă, se vor grăbi din loc în loc pentru a vesti solia din cer. Prin mii de glasuri, pe tot pămîntul va fi dată avertizarea. Minuni vor fi săvîrșite, bolnavi vor fi vindecați și semne și minuni vor însoți pe credincioși. „Solia va fi dusă nu atît de mult prin argumente, cît prin convingere profundă lucrată de Duhul Sfînt. (T.V. 612).

Nadler Leon
Bacău

În

valea umbrelor morții

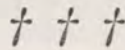
— Adoarme în Domnul fr. **Florea C. Zamfir**, vechi pionier al bisericii. Vede lumina zilei în anul 1892, martie 28, în com. Bujoru, jud. Teleorman. În 1919 își întemeiază un cămin în care va crește 9 copii, cu toții membri ai bisericii adventiste.

Primește credința adventă în anul 1923 și coboară în apa botezului în 1924 la Alexandria. În 1926 urmează cursurile Seminarului Teolo-

gic din Focșani. Toată viața a fost un misionar voluntar care a străbătut satele din împrejurimi ducând solia Evangheliei cu mult curaj.

A urcat amvonul pînă în toamna trecută, ducînd solia Domnului Hristos, iar în ultima vreme povestind experiențele vieții sale. A fost activ în viața comunității pînă la ultima clipă a vieții sale. A închis ochii obosit și a trecut la odihnă, ca un snop strîns la vremea lui.

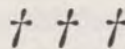
Cuvîntul mîngîietor al Scripturii a fost rostit de fr. Breja Alexandru, care împreună cu frații și surorile comunității Bujoru au condus la locul odihnei sale temporare pe fr. Florea C. Zamfir.

— În ianuarie 1990 își termină alergarea vieții fr. **Ignat Ilie**. Se naște la 27 iunie 1912 în com. Todirești, jud. Suceava Primește botezul în anul 1945, slujind mulți ani în calitate de prezbiter cu binecuvîntare. A fost unul dintre pionierii bisericii advente din Bucovina.

Recunoscut ca om echilibrat, a apărut întotdeauna cu demnitate principiile bisericii. În anii grei de prigoană antonesciană, s-a remarcat printr-un curaj deosebit.

Înmormîntarea a avut loc pe data de 23 ian. 1990. Frații Bidiuc Ioan, Jureschi Vasile, Varadi Iuliu și Olteanu Liviu au condus la locul odihnei sale pe fr. Ignat Ilie, rostind cuvintele mîngîietoare ale Scripturii pentru familia și frățietatea îndurerate.

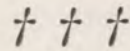
— La 28 septembrie 1989 încetează din viață pastorul pensionar **Ciovică Gheorghe**. Include ochii departe de țară, în S.U.A. la fiica sa, unde s-a hotărît să emigreze în 1986.

Născut la 12 iulie 1915 la Băleasa-Olt, primește botezul în biserica adventă la vîrsta de 15 ani și intră în lucrarea de colportaj.

În perioada anilor 1935—1939 urmează cursurile Seminarului Teologic din Brașov-Stupini și activează ca pastor în diferite districte, iar în 1963 este consilier la Conferința București. În anul 1943 se căsătorește cu sora Lidia Bădescu, în cămin crescînd în cursul anilor

Valeriu, Sebastian și Cornelia. În 1977 fr. Ciovică Gheorghe se pensionează, stabilindu-se în Tirgoviște, unde activează ca prezbiter al comunității locale.

A închis ochii cu gîndul la frățietatea din România, cu care doarește și speră să se revadă în Împărăția cerului.

— Tot în anul trecut trece la odihnă fr. **Goran Ion**, membru al comunității Măgureni, jud. Prahova.

S-a născut la 17 decembrie 1923 în comuna Provița de Sus. În 1933 părinții împreună cu fiul lor și întreaga familie s-au așezat în com. Măgureni. În 1947 primește botezul biblic, iar în același an, la 16 septembrie se căsătorește cu

„Dar știu că răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pămînt. Chiar dacă mi se va nimici pielea și nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu“.

tînăra Maria Ghiorghită, cu care întemeiază un cămin creștin.

Activează cu sîrg în comunitate ca dirijor și diriginte al tineretului, ca prezbiter al comunității, lucrînd cu multă tragere de inimă, îndeplinind cu scumpătate toate însărcinările la care a fost chemat de biserică. În toate aceste însărcinări, fr. Goran nu s-a mulțumit niciodată cu realizări minore. În tot ceea ce a făcut a pus toată capacitatea și pricepera sa. Un om studios, harnic, culegea cu grijă și asiduu (asemenea albinelor—ce au constituit pasiunea vieții sale) gînduri bogate de pe paginile sfinte ale Cuvîntului lui Dumnezeu, pe care le prezenta ca hrană spirituală comunității sale.

O boală nemiloasă pune capăt vieții sale laborioase. A închis ochii în nădejdea răsplătirii finale.

Fericți morții care mor în Domnul!

Comitetul Uniunii

Pacea Ta, Isuse

Plingeam tăcut la porțile durerii,
Cu sufletul de spaimă gol și frînt,
Căci nu găseam izvorul mîngîierii
În lumea-aceasta tristă a tăcerii,
Să-mi liniștească-al inimii frămînt.

Am alergat pe multe căi străine
Spre culmi ce-amăgitoare mi -au sclipit,
Am vrut s-arunc povara de suspine
Dar nici ale iubirii unde line,
Nici pacea-aceea sfîntă n-am găsit.

M-am prăbușit pe stîncă disperării,
De groaza-ntunecimii chinuit
Vuia tumultu-n vadul răzbunării
Era pierdută-pacea-n vadul mării
Se-apropia prea tragicul sfîrșit.

Plingeam atunci la porțile durerii
Cu sufletul de spaimă gol și frînt,
Căci nu știam izvorul mîngîierii,
Nici firea nu era supusă vrerii,
Iar pacea ... spulberată-n straniu vînt.

Dar iată ! Edificiile nopții
Se clatină grozav din temelii
Dispar de-acum și chinurile morții
Se duc pe veci fiorii reci ai nopții
Căci Golgota aruncă raze vii ...

Și pacea de la Cruce se revarsă,
Și risipește-al urii frămînt greu,
Pătrunde în a inimilor casă,
Și valuri de lumină-n lume lasă,
E pace între om și Dumnezeu !

Azi nu mai plîng la porțile durerii,
Cu sufletul de spaimă gol și frînt,
Isus îmi e izvorul mîngîierii,
Căci pacea Lui în vanul alergării
Mi-a liniștit al inimii frămînt !

Benone Burtescu